

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 87 ● 30 януари 1973 ● 25 см.

Издание на ЦС на БСФС

Петър ПАНКОВ (ЦСКА) –
трикратен шампион от
победителя в БЪЛГАРСКА
ОЛИМПИАДА-72 стр. 3

СИЛАТА НА АДВО-
КАТА Е В... НАПАДЕ-
НИЕТО

стр. 11

Героят на социа-
листическия труд
Иван АБАДЖИЕВ: НА-
ТОВАРВАНИЯТА – ОС-
НОВА НА УСПЕХА

стр. 6

В ЗДРАЧА НАД КО-
ЛОДРУМА

Димо Ангелов –
Вторият в колона-
та

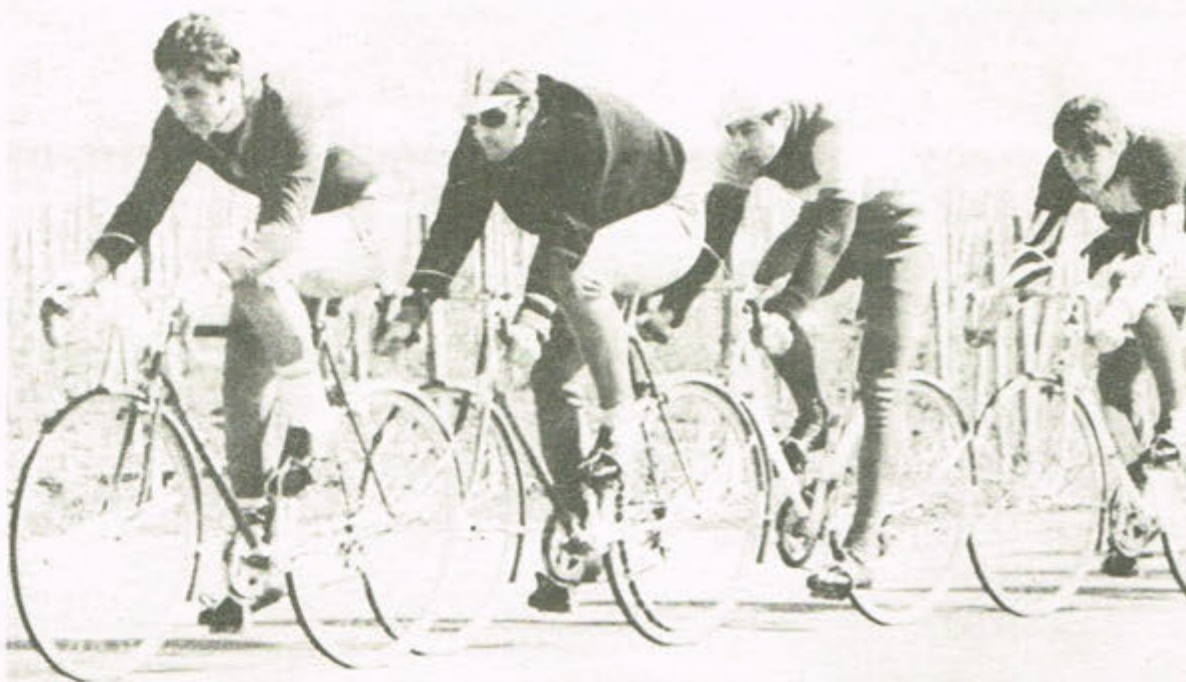
стр. 7

ХРИСТО БОНЕВ И ДЕРЕК ДЪГЪН СИ РАЗМЕНЯТ ФЛАГЕТА. МО-
ЖЕ ЕМ КОГАТО СТОЯТ ТОВА ЗА ВТОРИ ПЪТ, ЩЕ ЗАПОЧНАТ РЕ-
ШИТЕЛНИТЕ 30 МИНУТИ ЗА НАШИЯ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР В КВА-
ЛИФИКАЦИОННИТЕ ИГРИ ЗА СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО.

ЕДНА ТОЛКОВА ДЪЛГА ГОДИНА

стр. 8–9

се понесе нататък. Нищо не бива да се пропуска!

Онова, над което се чудеха гедите, за винуците стана любимо увлече-

ка, подготовка на уроците за следващия ден... Вечерите децата прекарват в изрестоката, пред телевизора, участват в пионерските и комсомолските мероприятия. Дружинната ръководителка Лидия Маринова е добра приятелка на децата. Имаме дори собствена система на другарски съд – провиненията се обсъждат най-напред в отрядния съвет, след това се предлагат на класния, който, ако намери за нужно, ги внася в учителския съвет. И трябва да ви кажа, че чувството за справедливост е добре развито у децата!

Когато бяхме при малките скиори, нямаше сняг и затова присъствувахме на "сухи" тренировки. Децата пристигаха на пистата в точно определеното време, нареждаха врътките, сложиха ролковите кънки и полетяха – по наклон сааломистите, по равното – безачите, на шанцата, вече върху ски – скачачите. Треньорите следяха и поправяха.

Ние не бяхме единствените "външни лица" на тренировката. Де-

— Всичките ни учители са висшисти — казва др. Велчев. — И всички продължават да се учим. Училището е експериментално. Състоянието на децата, успехите им в спорта и учението са доказателство, че сме на прав път. Но в някои отношения вървим пълнежком, ръководим се от интуицията си.

За училището не е предвиден щатен (имат само хоноруван) лекар. А възрастта на учениците е от 11 до 17 години. Най-опасната възраст за духовното и физическото развитие. Натоварванията по време на тренировките още от пети клас са равни по обем на натоварванията на националните състезатели – 860 часа годишно, 1000 км за безчетите. Интензивни шестчасови тренировки по време на лагер, а лагерите са 85 дни. Към това се прибавят и часовете в класната стая и заниманията.

Засега децата понасят добре на-товарванията, но те са тук само от-две години. Какше се чувствуват се-гащите немоклаасници, когато оти-дат в XI клас? Нама ли да кумулира-умората за седем години, ако не се-провежда правилно, научно обоснова-но възстановяване след всяка трени-ровка, след многобройните състеза-ния, съпроводени с огромно физичес-ко и психическо напрежение? Няма ли-опасност възпитаниците им да дос-тигнат върха на възможностите си-някъде към средата на обучението си-и след това кривата на постижения-та да започне да пада?

Училището готви национални състезатели за всички възрастови групи. Но за две години и половина малцина тренъри са си направили труда да отишат до Самоков, да се поинтересуват от младите скиори.

— Цяла година вече искаме комплексна проверка от МНП и МНЗ. Да дойдат тук специалисти — педагози, физиолози, психолози, — да поставят една седмица в училището, да им покажем нашите методи на работа.

сестина малчуганб, най-големият на не повече от шест години, с ококорени очички и зачервени нослета, погледнаха на безопасно разстояние под "Руго", вирнали глави нагоре да видят как "хвърчат" големите. Един от бъдещите скуори, около тригодишен, стоеше долу на шосето с важен вид и ръце в джобовите и "пазеше". Шом се загадогоа отдолу бегачите, той изсвири както можа и орлякът

СКАЧАЧИТЕ СА ПО-ОБЛАГОДЕТЕЛСТВУВАНИ. МАКАР И БЕЗ СНИЯГ, ТЕ С ИСТИНСКИ СКИ ПРАВЯТ ИСТИНСКИ СКОКОВЕ ВИСОКО НАД САМОКОВ.

СНИМКИ: МИРОСЛАВ ЧЕРВИНКА

ВСЯКА ТРЕНИРОВКА ЗАПОЧВА С КРАТКО ОБЯСНЕНИЕ, МАКАР ЧЕ СКИОРИТЕ ГОРЯТ ОТ НЕТЪРПЕНИЕ
ДА ПОЛЕТЯТ ВЪРХУ РОЛКОВИТЕ КЪНКИ.

ние. Години наред Самоков даваше на страната най-силните състезатели. Затова съвсем естествено беше именно тук през 1970 г. да отвори вратите си средното училище за високо спортно майсторство по ски.

– Първата ни учебна година започна на 1 октомври 1970 г. – започна разказа си Никола Велчев, директор на училището. – Както на всяка нова идея, и на нас гледаха или с възторг, или с недоверие. Мнозина от родителите доведоха децата си със съмнение, след дълги семейни спорове. Но ето че училището съществува вече трета година, а никой не дойде да си вземе детето обратно! Започнахме със 100 ученици, сега имаме 204, след още три години ще имаме пълния курс от седем класа с 350 души, разпределени в три профила – алпийски, ски-бязана, ски-скокове. Изучаваме всички общобразователни предмети. Денят на всеки наш ученик почти приблизително така: сутрин започваме с половинчасова индивидуална тренировка. След това децата влизат за четири или пет часа в класните стаи, има два часа за обяд и почивка, после тренировка, заку-

Едно плахо почукване на вратата ни прекъсва. Показва се дребно, русо момченце. Заг гърба му надничаха още две.

— А, Димитре, щом Николай и Пламен са с тебе, не идваш за добро. Какво се е случило?

– Ами, другарю гиректор – примизна Димитър, – Николай и Пламен не си знаеха формулите по геометрия.

– Защо, Николай? Какво прави вчера?

– Учих повече по история и не запомних формулите.

Пламен пък беше учил повече по ботаника. Димитър знаеше и ботаниката, и историята, и формулите, но е отговорник на групата в заниманията и сега се червеше заедно с тях. Приятелството си е приятелство, а формулите трябва да се зна-
ят.

Тримата "посетители" са едни от най-добрите скиори, медалисти. Но ясно е, че и медалите не спасяват от геометрията. Димитър Гошев е "златен" и в училище – пълен отличник. Първата година училището състезавало 25 медала на пионерски състезания. Втората година станали 125

те все повече я включвали в своите тренировки. От декември до март колокарът се практикува както от аматьори, така и от професионалисти. Сегашният треньор на националния отбор на Франция Робер Оброн бил неколкото шампион на страната си. Изтъкнат състезател по колокарс бил и секретарят на Международната федерация по колоездене Рене Шезал. В последно време в колокарските състезания от световен мащаб особено изтъкват постиженията на Р. Лонго (Италия), А. Дюфрез (Франция), Р. Волфсхол (ГДР), Е. де Влеминг (Белгия) и др.¹²

Една справка показва, че световните първенства водят началото си от 1950 г. Но в отделни страни те се практикуват от много по-рано. Така напр. Швейцария е отбелязала своя пръв шампионат през 1912 г.

Съществуват данни, че у нас колокрост е въведен като дисциплина, както и в техноклас, преди 35 години. През 1938 година Софийското колоездачско дружество учредило специална купа за откриването на сезона и тогава колокрост се практикувал под формата на преместване на прелатствитво — изкачване на къси, но трудни височини, езда по неравни пътища, бзгане с колеело през река, различни

1946 – ПОБЕДИТЕЛЯТ РАНГЕЛ МИТОВ, ЕДИН ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ НАШИ СЪСТЕЗАТЕЛИ ПО КОЛО-КРОС В МИНАЛОТО.

скове и т.н. За съжаление в архива на Българската федерация по колоездене се водят шампионите на страната едва от 1950 година насам. От стари вестници можеме да установим, че последният български шампион по колокар пред войната е бил Варненецът Ранзел Митов. След това той печели още на два пъти титлата – през 1946 и 1947 г. По-нататък републикански шампиони са били: 1950 – Милко Димов (Сливен), 1951 – Ран-

ВРАТИТЕ НА СУХИЯ СЛАЛОМ (ЗАЩОТ
КЪВ ДРУГ МОЖЕ ДА БЪДЕ, КОГАТО НЯМА
СЪЗДАВАТ ВПЕЧАТЛЕНИЕТО, ЧЕ ЛЕТИШ СЪ
МАКАР ЧЕ СЪВСЕМ ДРУГО БИ БИЛО, АКО
СПУШАНЕ БЕШЕ ИСТИНСКО. ВЪРХУ "РИПО-

Работим с малки хора и тръгва двойно повече да внимаваме, да си сигурни. Успехи имаме, но те не достатъчно показвателни. Ние имаме специализирано училище. Необходима са ни по-силни противници, по-големи състезания. В момента имаме много силни състезатели. Първата година като еталон ни бяха постиженията на нашия ученик Петър Попангелов. Най-силните ученици го следваха на 20-25 сек. Петър е само на 1-2 сек. пред нас. Състезател като Димитър Милев, Васил Карабелюв, Кирил Цинзов, бослав Кучов и др.

Що се отнася до материална база — пари ни се отпускат достатъчно, но на нас не ни трябва ни Тръбват ни ски, щетки, каски, елвакса, обувки, помещения, шестифитове, а няма откъде да ги вземем. Тренираме с дървениите си местни майстор-производители Славески. За петокласниците, като учат азбуката на скиите, как стават, но за по-големите са спира. Шанцата на "Руго" — 33-метра — вече е малка за нашите места. Често ги водим до Черния Ил, обратно — там наш ученик скача 100 метра. При подходящи условия бихме могли скоро да преминаем 100-метра. През зимата се качваме на Ястреб. При шестчасова тренировка, да направим по две спускания. Защото спускането трае 3 минути, а изкачването нагоре със скиите — два часа. Няма лифт. Но да тези две спускания не са пълноценни, защото след такова изкачване хората вече са уморени. Сега нашите ученици, особено скакачите, са много добрите в Европа в своите разстови групи, но ще започнат изостават. Без ски и без писташници не могат да се създават писти!

Разбира се, вечно няма да е и Преувиджа се строеж на нова сграда за спортно училище, с кабинети, нимащи, зали, бани, съблекални, добре уреден интернат. Строежът скоро ще започне. Нашите бивши ученици няма да могат дори да представят сегашните ни трудности. Но сега нас ни тревожи събитията на първия, втория и третия вълни. Трябва да ни се помогне, докато станало късно...

Анелуя АНГЕЛО

ПРЕДИ 35 ГОДИНИ у нас се състоя първият колокарост. Смята се, че колокаростът е връстник на самия велосипед, защото, използвайки го като транспортно средство, човек се гбужел с него през всякакви местности. Колокаростите съществения се явяват по-късно като средство за общофизическа подготовка през зимните месеци.

"Идеята за първото колокросово състезание — сподели с нас Александър Бичев, ст. преподавател във ВШФ "Г. Димитров" и заслужил треньор — била дадена от французина Даниел Крусс в Париж в периода около 1901-1902 г. Тая нова за това време дисциплина била практикувана първоначално от твърде малък брой любители на колоездачния спорт. С течение на времето обаче, особено след първата Обиколка на Франция в 1903 г., колокросът се наложил като публичен спектакъл. Виждайки ползата от практикването на тази дисциплина, състезатели-

A black and white photograph of a cyclist in a dark jersey and cap riding a road bike on a dirt path. Other cyclists are visible in the background.

СТАРТ

Редактор
СКИ. А.А.

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ

Тел. 87-71-62, телекс 22-736

равен редактор-Недялко ДОН.

СКИ, Алексис МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, г-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление Георги МАРКОВ

Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

Неофициалното олимпийско класиране по нации, в което България се нарежда на осмо място в света по броя на точките, ни подсказва да извършим подобна класация за нашия вътрешен спорт. БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА – 72 включва призовите шестци от всички републикански първенства за мъже и жени по всички видове спорт – олимпийски и неолимпийски, лични и отборни, така както повелява нашият календар и правилниците на БСФС. Възприето бе точкуването по олимпийския принцип: за първо място 7 точки, за второ – 5, за трето – 4, за четвърто – 3, за пето – 2 и за шесто – 1.

Независимо че у нас е възприет друг принцип за комплексно класиране на републиканските спартакиади, а така също и в нововъведеното сребънноие, в които се включват и

ПОЛЯРИЗАЦИЯ НА ОСНОВНИТЕ СПОРТОВЕ

Повечето от 30 спорта, които развива нашият съюз, не са по силите и възможностите на нито едно дружество да ги постави като център в своята дейност. Но има основни спортове, които Политбюро на ЦК на БКП в историческото си решение от 2 септември 1969 г. постави като основни, заедно с най-популярните спортни игри – футбола, баскетбола и волейбола. Това са четирите най-значими олимпийски спорта, в които се излъчват най-много шампиони и медалисти: леката атлетика, плуването, борбата (двата стила заедно) и гимнастиката.

В БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА-72 личи, че у нас съществува все още голяма поляризация на основните спортове, т. е. не са станали основни в повечето дружества в страната, а се развиват в ограничен брой центрове. Значителен е броят на дружествата и на цели окръзи, които нямат нито един (!) представител в шестцимата нито по лека атлетика, а да не говорим по останалите три спорта! Това дори се отнася за Русе – център с традиции в гимнастиката и леката атлетика, и за Плевен, в които има само по един призьор по лека атлетика и плуване!

Най-ограничен от основните спортове (дали може да се нарече основен?) е гимнастиката. Призовите места са разпределени само между десет дружества, а медалите – предимно в три. Твърде незначителен е дори приносът на първенеца на БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА-72 ЦСКА "Септемврийско знаме", от чиито среди няма нито един шампион и вицешампион. Нима е оправдано армейското дружество да развива силна художествена гимнастика, а спортната гимнастика да бъде слаба?! Столичният "Академик" няма нито един гимнастик сред първите шест в нито един уред, а Пловдив – с най-добрата материална база – само един, както Толбухин, Ямбол и Хасково!

В призовата шестцила на многобройните дисциплини по плуване и скокове във вода има представители само на единадесет дружества от шест града в страната. Каква огромна разлика съществува между Пазарджик и Бургас във вреда на големия черноморски град!

Борбата увеличава своята география и това е радостно явление, което може да послужи за пример на много спортове. Сред първите шест в различните категории от двата стила са се класирали борци от 23 дружества. Приблизително толкова, колкото в леката атлетика, което не представлява добър атестат за "царицата на спортовете". При това почти всички елитни атлети са съсредоточени в три-четири дружества, а в останалите, макар и повече от двадесет, има твърде ограничен брой състезатели, способни да се борят за челно класиране на републикански първенства. А само по-голям брой равностойни противници от различни отбори могат да осигурят непрекъснат и траен прогрес. И ако по някои спортове поляризацията е неизбежна, то по основните тя се явява спиралка за тяхното външно развитие. Това важи най-много за индивидуалните спортове, в които името и престижът на дружествата не са заангажирани както при колективните игри.

БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА 72

републиканските първенства на юношите, девойките и пионерите, а така също е възприет по-справедлив критерий към колективните спортове, все пак БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА – 72 разкрива състоянието на големия спорт у нас в дружествата и окръзите.

Преди всичко бие на очи

РЯЗКОТО ОТКРОВАНИЕ НА СТОЛИЦАТА

от останалите окръжни центрове. Нещо повече. Трите водещи дружества: ЦСКА "Септемврийско знаме", "Певски-Спартак" и "Академик" (София), всяко поотделно превъзхожда, и то значително най-големите извънстолични центрове. Разбира се, съществуват обективни причини, които позволяват на някои софийски дружества да привличат в своите редици най-добрите млади спортисти, които постъпват в Народната армия или във висшите учебни заведения. Но все пак разликата е твърде голяма дори с двата основни провинциални спортни центъра – Пловдив и Варна, в които е съсредоточена немалка част от студентската младеж, а от миналата годи-

СТЕФАН ЗОВЕ – ГИМНАСТИК №1 НА СТРАНАТА И "ЛЕВСКИ-СПАРТАК" С ТРИ ШАМПИОНСКИ ТИТЛИ.

ГОЛЯМАТА ПЕТОРКА

БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА-72 очерта несъмнено "голямата петорка" на нашия спорт, такава, каквато е обикновено и на републиканските спартакиади: ЦСКА "Септемврийско знаме", "Певски-Спартак", "Академик" (Сф), Варна и Пловдив (при сумиране на точките на дружествата от двата най-големи провинциални града). Това е напълно естествено, защото в "голямата петорка" са създадени най-добри условия за високо спортно майсторство, обединени са най-голям брой спортисти и работят най-много специалисти. С изключение на "Академик" останалите четири центъра подготвят и най-голям брой подрастващи спортисти.

ЦСКА "Септемврийско знаме" има представители в челната шестцила в 26 вида спорт, "Академик" – в 23, "Певски-Спартак" – в 22, Варна – в 16 и Пловдив – в 14. Тази "петорка" доминира в основните спортове, но

КЛАСИРАНЕ							
сборно от всички републикански първенства (мъже и жени) за 1972 г.							
Д-ва и ОС на БСФС	I	II	III	IV	V	VI	точни
1. ЦСКА С. знаме	105	72	67	40	33	27	1582
2. Левски-Спартак	84	68	49	36	31	22	1316
3. Академик Сф	45	54	52	47	35	44	1048
4. Варна	33	31	22	26	25	26	628
Черно море	13	16	14	16	14	15	318
ЖСК-Спартак	20	15	8	10	11	11	310
5. Пловдив	16	21	43	15	36	17	547
Тракия	6	11	18	8	16	6	231
Локомотив	3	3	7	4	10	6	102
Асеновград	5	3	2	3	6	2	99
Марица	2	3	10	—	4	1	78
окръга	—	1	6	2	—	2	37
6. Славия	11	24	21	12	13	16	359
7. Соф. окръг	10	9	10	17	14	6	240
8. Русе	6	15	13	8	10	6	219
9. Бургас	8	10	8	9	3	8	179
10. Сливен	5	8	8	10	7	—	151
11. Габрово	9	5	2	3	5	3	118
12. Локомотив Сф	7	4	5	3	3	3	109
13. Плевен	5	5	7	5	1	—	105
14. Стара Загора	3	1	5	7	5	13	90
15. Перник	2	5	3	4	2	5	72
16. Пазарджик	—	—	8	7	5	3	64
17. Смолян	1	3	3	3	5	3	58
18. Шумен	1	7	3	3	2	1	57
19. Велико Търново	—	1	4	4	6	3	48
20. Ямбол	1	1	2	4	3	3	41
21. Видин	—	—	4	1	4	7	34
22. Хасково	1	2	3	1	—	—	32
Михайловград	1	1	4	1	—	1	32
Толбухин	—	2	1	2	4	4	32
25. Разград	1	1	1	2	2	2	28
26. Благоевград	—	—	—	2	2	3	13
27. Ловеч	—	1	—	1	—	3	11
Кърджали	—	1	—	1	1	1	11
29. Враца	—	—	1	—	2	—	8
30. Кюстендил	—	—	—	1	1	1	6
31. Търговище	—	—	—	—	1	2	4
32. Силистра	—	—	—	—	—	—	0

на там са създадени и функционира военни спортни школи!

За дружествата и окръзите (и правило окръзите са представени класирането от дружеството в окръжния град) от т. нар. "латина срда" БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА – 72 разкрива резултатите от дейността

В ЦЕНТРОВЕТЕ ПО СПОРТОВЕ

Интересен и поучителен е примерът на Асеновград. Кануистите, щангистите от този център самостоятелно класират дружеството от малкия град по-напред от редица окръзи, и то с традиции и претенции в големия спорт, като Стара Загора, Перник, Велико Търново и много други! Същото се отнася и за Самоков за дружество "Рилски спортист", което дава най-голям принос в своите скиори за челното класиране на Софийски окръг. Впрочем специфичният характер на Софийски окръг

ЕЛИ КАЛЕШЕВА – ЕДНА ОТ НАЙ-МЛАДИТЕ ШАМПИОНКИ ОТ ВАРНА (ЖСК-СП), НАЙ-ДОБРАТА БРУСИСТКА ПРЕЗ 1972 Г.

трудностите, свързани с липсата на голям окръжен център, не са попречили изграждането на спортни центрове в по-малки населени места (Самоков – ски, Ботевград – баскетбол, лека атлетика, Етрополе – борба, волейбол) и да се нареде окръгът сред първите в страната!

Обратно, намалената ефективност на отделни центрове даде рязко отражение върху по-задната класация на отделни окръзи, като Разград, Търговище, Хасково и Ямбол (борба), Видин (вдигане тежести, кану-каик), дори Русе (гимнастика, лека атлетика) и груги. А за какви развитии на спортовете може да се говори за дружествата в окръзите Силистра, Враца и Кюстендил? Беше време, когато град Станке Димитров имаше представители и в националните отбори!

Наистина има по какво да се замислят окръжните съвети и дружествата. Вените ръководства от комплексното класиране в БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА – 72!

ВЕЛКО ВЕЛОВ (ЦСКА), НАДХВЪРЛИЛ ГРАНИЦАТА ОТ 60 М НА ХВЪРЛЯНЕ ДИСК – ЕДИН ОТ 105-ТЕ РЕПУБЛИКАНСКИ ШАМПИОНИ ОТ ДРУЖЕСТВОТО-ПЪРВЕНЕЦ В БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА-72.

ска сила, отстъпваща обаче на ЦСКА (мъже) и на "Певски-Спартак" (мъже и жени), а така също и по плуване и гимнастика на двете столични дружества и на Варна.

Варненци се придържат към челото главно благодарение на плувците и отчасти на гимнастиците. Пловдивчани са аутсайдери в "голямата петорка" и по отношение на основните спортове, като само женската атлетика съответствува на ранга им. Не случайно един от изводите за нашето представяне на олимпийските игри потвърждава слабия принос на Пловдив и Варна за големия ни успех в Мюнхен!

Съвсем естествено е, че за успехите на "голямата петорка" не може да бъде единствен критерий БЪЛГАРСКА ОЛИМПИАДА – 72, а преди всичко международните изяви и приносът към националния спорт на световни, европейски и балкански първенства и на олимпийски игри!

Страницата е подготвена от Е. АЛМАЛЕХ и Ст. ГЕТОВ

ИВАН ПЕНЕВ ДОНЕСЕ ПРЕЗ 1972 Г. ЧЕТИРИТ ТИТЛИ В АЛПИЙСКИТЕ СКИ-ДИСЦИПЛИНИ И "РИЛСКИ СПОРТИСТ" – САМОКОВ.

БОРИС ВЕЛЧЕВ РАЗЯСНЯВА В ДОКЛАДА СИ ПРЕД ФИЗКУЛТУРНИЯ АКТИВ ОТ ЦЯЛАТА СТРАНА ИСТОРИЧЕСКИТЕ РЕШЕНИЯ НА ДЕКЕМВРИЙСКИЯ ПЛЕНУМ НА ЦК НА БКП.

Сърцевината на спортното движение

Тя бе пределно ясно изразена в бележитите решения на Политбюро на ЦК на БКП от 1969 и 1971 година, с които бе приета програмата на Четвъртия конгрес на Българския съюз за физкултура и спорт. Именно на проблемите за практическо осъществяване на похват в масовата физкултура, повишаването на спортното майсторство и утвърждаването на ярки комунистически добродетели сред физкултурниците и спортистите, които съставляват сърцевината на нашето спортно движение, бе посветено двудневното национално съвещание в столицата в края на изтеклата седмица. В изнесените доклади на ръководители на окръжни съвети на БСФС, основни спортни федерации и дружества и в изказванията бе направен аналитичен анализ на извършената дейност, като напълно правилно се акцентува върху съществуващите недостатъци по изпълнението на партийната повеля.

В обширното си заключително слово председателят на ЦС на БСФС Трендафил Мартински справедливо подчерта, че решенията на Политбюро на ЦК на БКП и на Четвъртия конгрес на БСФС добиват още по-голяма значимост в светлината на историческия за българския народ Декемврийски пленум на ЦК на партията, който прие програма за повишаване жизненото равнище на нацията. Още от началото на настоящата година всички звена на БСФС трябва да имат като първостепенна задача по-нататъшното масовизиране на физкултурата и спорта, като постепено и неотклонно се обхващат в системни занимания всички слоеве на населението и преди всичко учащата се, работническата и селската младеж! Това практически означава изпълнение на новото постановление на Министерския съвет за масово развитие на спортовете, претворяване на дело плана за подготовка на спортисти, разредници, обществени инструктори и съдии, осъществяване

на по-бозата и съдържателна спортно-системателна дейност. През настоящата, пък и следващата година цялата спортно-системателна дейност преминава в рамките на четвъртата републиканска спартакиада, посветена на 30-годишния юбилей на социалистическата революция в нашата страна. В действителност новото масово съревнование между окръжните съвети и дружества и новата Единна републиканска спортна класификация с повишени изисквания. Именно масовата основа на българския спорт в периода на изграждане на развито социалистическо общество ще представлява основната база както за укрепване на здравето на трудещите се и младежта, така и за повишаване на спортното майсторство и постигане на нови високи спортни резултати.

Отличното представяне на българските спортисти в Мюнхенската олимпиада задължава по-нататъшното усъвършенстване на учебно-тренировъчния процес, внедряване на науката в спорта. Изключително значение за разширяване и утвърждаване на спортните успехи и победи в бъдеще има безспорно дейността на БСФС в развитието на детско-юношеския спорт, на който кардинален проблем предстои провеждането на специален пленум.

Остро и задълбочено национално съвещание обсъди наредбата въпроси за комунистическото възпитание на спортистите и пропагандата на физическата култура и спорта. Утвърждаването на примерната програма за възпитание през настоящата година ще съдейства за практическо изпълнение на поставените задачи пред дружествата и различните отбори. Не може да има и съмнение, че БСФС ведно с Комсомола, профсъюзите, Комитета за младежта и спорта и всички заинтересовани организации и ведомства не ще пожелат сили в осъществяването на висококачествените национални задачи в областта на физическата култура и спорта!

С НОВИ – ПО-ВИСОКИ СТРЕМЕЖИ!

Първият месец на 1973 г. премина под знака на озорния интерес, с който всички хора в страната ни посещават решенията на Декемврийския пленум на ЦК на БКП. Трудовите колективи от всички селища на България започнаха изпълнението на новите производствени програми за годината с ново творческо въодушевление, с готовност да превърнат в дело партийните решения, чиято главна цел е повишаване жизненото равнище на народа.

С нов подход към своята пряка работа се отнасят и работниците в областта на физическата култура и спорта, които внасят свой дял в изграждането на хармонично развитата личност на нашето общество.

Миналата седмица физкултурният актив на страната има среща с члена на Политбюро и секретар на Централния комитет на БКП Борис Велчев. Пред физкултурните дейтели, изтъкнати спортисти, тренъори, спортни педагози и научни работници в областта на физическата култура той говори за озорната роля на решенията на Декемврийския пленум, за главните задачи, които сега стоят пред всички трудови хора. Другарят Борис Велчев запозна участниците в срещата с озорната работа, която партията и стопан-

ските органи в страната извършват сега за изпълнение на начертаната програма за народно добруване. Той посочи и големата роля, която има да играят в тази насока всички работници, заети с организацията и осъществяването на физическото възпитание на нацията, като важна част от грижите за непрекъснато повишаване жизнените условия на нацията. Присъстващите в залата се отнесоха с голямо внимание към изказванията, които се поставят пред тях, за масовизиране на физкултурата, повишаване на спортното майсторство и изграждане на ярки комунистически добродетели сред българската спортна младеж.

БАСКЕТБОЛИСТКИТЕ ПОБЕДИХА НА ДВА ФРОНТА

Победна беше миналата седмица за нашите представителки в европейските клубни баскетболни турнири. На два фронта – в София и в Белград – "Левски-Спартак" и "Перник" триумфираха срещу съперниците си от Югославия в първите четвъртфинални срещи по убедителен начин, който във висша степен им осигурява и крайните победи. Всяка една от тях има своето отражение върху бъдещия ход на борбата за клубните купи на Европа и тъкмо това е гаранцията, че и в срещите-реванш българките ще излязат максимално мобилизирани, готови да използват благоприятните възможности.

ПРЕЗ "ЗВЕЗДА" ПРОЗИРА... ФИНАЛЪТ

Преди да се изправят срещу "Левски-Спартак", баскетболистките на "Цървена звезда" вече бяха победили на два пъти убедително третия отбор в група "А" на турнира за купата на носителките на национални купи "Аполон" (Тел Авив) и когато попитахме тренъора им Др. Плякч за класата на израелките, той отговори кратко: "Няма да имате проблеми с тях." А това значи, че нашият и белградският отбор могат да се чувствуват полуфиналисти, без да значи, че мащът помежду им е формиран спор за престиж. Защото само първото място в групата издига срещата с ленинградския "Спартак" на полуфинала, дава надежди да се достигне до срещите, в които се оспорва купата. Нито "Левски-Спартак", нито "Цървена звезда" са лишени от амбиции (и възможности) да вървят по-нагоре.

Нашите баскетболистки успяха да надиграт съперничките си с тяхното най-силно оръжие – отличната резултатност. Кръстанова направи

невиждан мач и се отличи с рядкото не само за жена постижение от 37 т. Победителките заслужават упрек единствено за неумението да неутрализират ефикасно стрелбата на Зорич, която след заминаването на М. Вегер в Италия е с претенциите да я наричат "първата дама" на югославската "кошарка". А начини има – дори с по-внимателното подсигураване на пазача и след заслон. Както има и редица потенциални възможности "Левски-Спартак" на реванша на 31 т.м. в Белград (комисар – Х. Хазелбахер – АВ, съдии – Вл. Новотни – Чех и И. Уйгуч – Тур.) отново да постигне благоприятен резултат.

"ЦЪРВЕНА ЗВЕЗДА" 97:77 (49:38) в първи 1/4-финален мач от турнира за купата на носителките на национални купи по баскетбол. "ЛЕВСКИ-СПАРТАК": Кръстанова 37 (6-5), Новкова 14 (4-2), Боянова 13 (4-3), Рудева 11 (2-1), Лабова 2 (0-0), Писанова 20 (2-2), Стоева 0 (0-0), Малеева 0 (0-0). Отборът е направил 23 л. нар., изпълнил е 18 нак. удара, от които 13 сполучливо – 72%. За 5 л.нар. играта напусна Рудева (40 мин.) и Кръстанова (40 мин.).

"ЦЪРВЕНА ЗВЕЗДА": Зорич 31 (2-1), Максимович 13 (2-1), Митич 7 (2-1), Чурич 4 (0-0), Милетич 8 (0-0); Крплович 13 (4-3), Попович 1 (2-1), Драгойлович 0 (0-0). Отборът е направил 33 л. нар., изпълнил е 12 нак. удара, от които 7 сполучливо – 58%. За 5 л. нар. играта напусна Чурич (24 мин.), Милетич (34 мин.), Попович (35 мин.), Максимович (37 мин.) и Зорич (40 мин.).

"ПЕРНИК" С АКТИВА НА "СПАРТА"

– Ще се помъчим да спечелим аутсайдерското дерби – каза преди мача

УСТРЕМЪТ НА СНЕЖАНА ЗОРИЧ Е СПРЯН ОТ... ПУБЛИКАТА. КАПИТАНКАТА НА БЕЛГРАДСКИТЕ "ЧЕРВЕНО-БЕЛИ" ОСНОВАТЕЛНО ПРЕТЕНДИРА ДА Я СЧИТАТ ЗА "ПЪРВАТА ДАМА" НА ЮГОСЛАВСКАТА "КОШАРКА". Снимки: Янко ГЪРОВ

с "Вождовац" (Белград) тренъорът на баскетболистките на "Перник" Г. Чомаков. И сигурно имаше предвид, че и двата отбора бяха загубили първите си срещи в групата от турнира за купата на европейските шампионки по баскетбол.

– "Перник" ще плати сметката! – се заканваше тренъорът на "Вождовац" Б. Митрович. – Това е единственият начин отборът ми да изкупи позора от Прага (б.а. – срещу "Спартак" югославяните загубиха с разлика от 66 т.!).

Но на срещата в Белград стана ясно, че югославските шампионки не ще успеят да се реабилитират, тъй

като "Перник" превъзхождаше в почти всички елементи на играта и особено ярко – във физическата подготовка, което му позволи непрекъснато да диктува темпото и да води в резултата, за да спечели в крайна сметка с 86:76 (41:34). И да придобие самочувствие, различно от аутсайдерството, понеже двете националки Е. Тодорова (27 т.) и П. Методиева (20 т.) се убедили във възможността да играят добре и на чужд терен, а и постигнатият успех показва изравнените сили на перничанки в задочния им (засега) двубой с пражката "Спартак". В Белград и двата отбора победиха с по 10 т., у

С НЕУКРОТИМА ЕНЕРГИЯ В ЗАЩИТА И ОСОБЕНО В НАПАДЕНИЕ МИЛКА КРЪСТАНОВА (ПС-13) НАПРАВИ ГОЛЯМ МАЧ, ОТБЕЛЯЗА И РЯДКОТО НЕ САМО ЗА ЖЕНА ПОСТИЖЕНИЕ ОТ 37 ТОЧКИ.

дома си с "Клермон" "Спартак" бе по-неубедителна от "Перник" (65:57) и след като две величини, поотделно равни на трета, са равни и помежду си, защо "Спартак" трябва да се счита за фаворит в двубоя с "Перник"? А че тъкмо този двубой ще определи втория полуфиналист от група "Б" е несъмнено, тъй като в реванша на 1 февруари (комисар – В. Клизейко – Пол, съдии – В. Касатиков – СССР и В. Кадар – Рум) "Вождовац" има минимални шансове, а и "Клермон" едва ли ще пропусне възможността да класира пръв в групата.

Петър ХАДЖИЙСКИ

СВЕТА ГОРА «ОСВЕТИ» ПЪТЯ КЪМ...ИСТАНБУЛ

В ИМЕТО НА
БЪДЕЩИТЕ
ПОБЕДИ

Великотърновци наистина умеят да организират своя традиционен крос "Ивайло", който тази година се състоя за шести път. Студеното време не попречи край заснежени стръмни алеи на хълма Света гора да застанат голям брой спортни любители, дошли естествено да наблюдават преди всички неофициалния двубой между националните мъжки отбори на България и Румъния. Фактически това бе нововъведението на кроса, което несъмнено повишава неговия престиж!

Преди обаче старта на мъжете трябваше да се състезават останалите седем групи – юноши и девойки – младши и старша възраст, младежи, жени и безчите на средни разстояния, които пробягаха 4000 м (хубава и полезна кросова дисциплина). Именно в тези предварителни групи домакините изпитаха радостта на две ценни победи. Особено едната, която предизвика изненада и сред специалистите. Девойката Нели Георгиева, позната като състезателка на скок дължина (кандидат-майстор на спорта), дебютира с изключителен успех в тежкия крос от 1000 м, като победи многобройната група, кандидатки за балканския крос, с чувствителна преднина от повече от 50 метра!

Втората радост донесоха тримата

студенти от местния университет "Кирил и Методий" П. Колев, Т. Чаушев и З. Зарков, които спечелиха първите три места в бягането на 4000 м.

И все пак осемте обиколки в Света гора трябваше да "осветят" пътя за Истанбул, може би повече за румънците, които миналата година в Атина не изпратиха за първи път свой отбор, а участваха самостоятелно само ветеранът Мустаца. Известният в близкото минало атлет Золтан Ванош, сега треньор, доведе във Велико Търново най-добрите бегачи на дългиразстояния, които се подготвят за балканския крос. Още от самото начало Михаил Желев, който все още не е в най-добрата си форма поради занежираността си в изготвянето на дипломната работа за ВИФ "Г. Димитров", наложи бързо темпо и поведе внушителната колона от около 40 бегачи, между които и петимата румънци. Оформи се чедна група от десетина състезатели: Мустаца, Чока, Марко и Пагурару (маратонският шампион на Румъния Хатош поизостана), Михаил Желев, Диньо Динев, Петко Йорданов и младият Стефан Котев от Кюстендил. Две обиколки преди финала двамата новозагорци Диньо и Петко атакуваха и с тях остана само Мустаца, докато останалите поизостанаха десетина-двадесет метра преди Диньо

Динев продължи водро да поддържа високо темпо и отстоя на атаките на опитния Мустаца, известен с добрия си финален спринт. Нещо повече. Румънският ас се поутощи и това позволи в последната обиколка, хвърляйки всички сили и воля, да го задминат: последователно П. Йорданов и Михаил Желев, а веднага след Мустаца пристигна Стефан Котев, побеждавайки следващите го трима румънци Чока, Марко и Пагурару. Така близо два месеца преди балканския крос (25 март в Истанбул) нашите отлети показаха, че имат възможности за достойно представяне, въпреки отсъствието на най-добрите ни кросист Георги Тухов, който още лекува тежката си контузия от Измир...

И тъй като кросът "Ивайло" бе фактически последната републиканска масова проява преди балканския крос (тази година републиканското първенство е насрочено за есента), можем да заключим, че разполагаме с добри единици, с изключение в групата на младежите (при тях положението е наистина трагично, като се има предвид, че участваха само шестима, и то неравномерно и непълноценно), би трябвало да очакваме по-положителни резултати от миналата година в Атина!

Ешуа АЛМАЛЕХ, Григор ХРИСТОВ

МАКАР И ЧЕТВЪРТА, СПЕД УБЕДИТЕЛНАТА ПОБЕДИТЕЛКА А. ДОНЧЕВА, Р. ОМБАШИЕВА И ХР. ПЕШЕВА, КИПРА ДАНАИЛОВА ЗАСЛУЖИ НАЙ-СЪРДЕЧНИ ОВАЦИИ ЗА ДВАДЕСЕТГОДИШНАТА СИ НЕУМОРНА СЪСТЕЗАТЕЛНА ДЕЙНОСТ

Снимки: Янко ГЪРОВ

ЧЕЛНАТА КОЛОНА: М. ЖЕЛЕВ, П. ЙОРДАНОВ, МУСТАЦА, ПОБЕДИТЕЛЯТ Д. ДИНЕВ И ЧОКА ПО СКОЛОНОВЕТЕ НА СВЕТА ГОРА. ПОСЛЕДНИЯТ БЕ ИЗМЕСТЕН ОТ МЛАДИЯ СТ. КОТЕВ.

РАДОСТ И ГРИЖИ ПОД СНЕЖАНКА

ПОБЕДИТЕЛЯТ В БЯГАНЕТО НА 15 КМ ПЕТЪР ПАНКОВ (ЦСКА) ПРЕОДОЛЯВА С УМЕНИЕ ЕДИН ОТ ТРУДНИТЕ УЧАСТЪЦИ НА ПИСТАТА.

ОТЛИЧНАТА СЪВЕТСКА СКИОРКА ЛЮБОВ НЕЧАЕВА, СПЕЧЕЛИЛА УБЕДИТЕЛНО БЯГАНЕТО НА 5 КМ.

Грижите дойдоха с необходимостта организаторите на VI ски-състезания за купата "Урожай" под шефството на МЗХП да "осигурят" сняг и да подготвят при трудни условия добри писти за ски-бегачите от всички дружества от страната и гостите от СССР, Чехословакия и младежкия национален отбор на Румъния.

Радостта – с първите официални състезания...

Още в първия ден победата бе за българите – наложи се известният Петър Панков. Но нито неговият резултат, постигнат на един сравнително бърз сняг, нито авансът му пред чуждестранните скиори, които съвсем не са близо до елита в своите страни, можаха да донесат някакво удовлетворение. А в третия ден, когато се състоя щафетата 4 по 10 км, спечелена от скиорите на СССР, Панков трябваше да отстъпи в един и същ пост на най-силния сред съветските бегачи Ан. Полиов...

Не зарадваха и скиорките... Те се движеха тропача по петкилометровото трасе, като отстъпваха в техническо отношение и на Нечаева (СССР), и на Милушкова и Котомкова от Чехословакия, и на балканската шампионка за девойки Бъша (Рум.). В края на кроищата по силите на българките бе едва шестото място, заето от В. Пешинска на 1.11,9 мин. след победителката... Впрочем при жените с по-голям интерес се очакваше представянето на по-младото поколение, на девойките:

– Бягането на В. Николова (Р. сп.), Кр. Иванов (ЦСКА), Б. Благоева (Сл.) – сподели ст. треньорката на националния отбор Н. Василева – бе добро. Поне като за първо състезание за годината... Но ако приемем, че тяхната главна цел е добро представяне в балканската, трябва веднага да кажем, че те все още отстъпват значително на Бъша, която ще бъде още по-опасна по познатите за нея писти в Позна...

...Така радостта от първите състезания отстъпи място на стари, добре познати грижи. Разбира се, все още е рано да се правят изводи, големите състезания тепърва предстоят. Но още отсега е ясно, че нашите скиори – и най-изтъкнатите, и онези, които са сочени като техни заместници – трябва да удвоят старанието си и да тръгнат по пътя на значително увеличаване на натоваванията в тренировките си!

Стоян ГЕТОВ
Снимки: Георги ДОЙЧИНОВ

Първите "кадри" на случая Филипов се завъртяха наистина необичайно. След еднотипната почивка, която получи националните състезатели, вратарят на "А" отбора се яви в уречения час, за да продължи участието си в лагер-сбора, и – малко по-късно – се прибра заедно с колегите си за сън. На сутринта стана ясно, че отборът е останал без вратар – титулярът бе безследно изчезнал в нощните часове.

В ръководството на отбора и в БФФ недоумяваха.

Всички помнеха писмото на Йордан Филипов преди започването на сегашното първенство, с което той уверяваше, че е осъзнал старите си грешки, че е разбрал докрай необходимостта от изряден личен спортен режим и че ако бъдат възстановени състезателните му права, повече никога няма да повтаря прегрешенията, за които бе наказан.

Никой не бе забравил препоръките на ръководството на ЦСКА "Септемврийско знаме", на другарите му от отбора, на желанието им да му помогнат и в този случай, и по-късно, когато играта му съвсем не бе блестяща.

А и лагер-сборът във Велинград не бе дал никакъв повод за съмнения в желанието на всички национали да се готвят така, че да постигнат повече, отколкото в последните години.

Затова помислиха най-лошото... И потърсиха Филипов (освен в дома му, разбира се) в институтите, които се занимават с обикновените, тежки и... непоправимите нещастни случаи. За частите на нито един от тях не се бе наложило да се намеси. Филипов се яви сам в ранните следобедни часове след – както може да се предположи – ново нарушение на елементарните норми на дисциплината и спортния режим.

Обстоятелствата около случая са вече изяснени. В петък на свое заседание БФФ ще вземе окончателно решение. Но и за футболната федерация, и за ръководството на армейския клуб вече е напълно ясно, че Филипов не може в никакъв случай да има място в големия футбол, че евентуалните компромиси ще бъдат изцяло в разрез със социалистическия спортен морал. Егизмента, на което сега Филипов може да разчита, е да му бъде позволено да намери друг път в своя живот!

Неприятно е, че футболната година, която ще стартира тези дни с ред състезания, започна с този неочакван инцидент. Искане си се да вярваме, че той ще бъде първият и... последният!

Не е тайна, че в националния отбор бяха привлечени и други състезатели, наказвани в близкото минало за нарушения на дисциплината и на режима. Постъпката на техния съзрвач и решението, което ще последва, трябва да ги убедят окончателно, че именно сега, в една толкова важна година за българския футбол, няма никакъв друг начин да се докаже желанието да се допринесе за неговите успехи освен безупречната дисциплина и най-съзнателното отношение към тренировъчния, състезателния и личния режим.

Искане си се да вярваме, че националните състезатели не ще покажат сили, че ще бъдат безупречни в подготовката си за квалификационните срещи за световно първенство.

Това очаква от тях цялата наша спортна общественост!

И едва тогава ще бъдем убедени, че "случаят Филипов" е окончателно приключен. Като неприятен и изолиран прецедент!...

НАТОВАРВАНИЯТА-ОСНОВА ЗА УСПЕХ

Големите тренировъчни натоварвания са крайъгълният камък в изграждането на съвременната методика за подготовка на спортисти от висока класа.

Преди пет и повече години натоварванията се отричаха като решаващ фактор за развитие на спортно-състезателните качества на щангистите. Много труден беше пътят за развитието на науката, която чертаеше формите и средствата за постигане на високи постижения от българските състезатели по вдигане на тежести. Дълго време тя беше окована от веригите на чуждопоклонничеството, като за своя основа вземаше становищата и примерите, публикувани в излезлите у нас книги, списания, брошури и други материали на специалисти от страни със силно развита тежка атлетика. При много случаи изнесени данни в тези материали не отговаряха на действителността или в тях умишлено се отбягваха основните въпроси на спортната тренировка...

За съжаление много наши изтъкнати специалисти се подведоха по такава информация, която всъщност в продължение на дълъг период от време изгради ролята на дезинформация. Поради тази причина в две поредни олимпиади — Токийската и Мексиканската — нашите щангисти изостанаха от темповете на развитие на своя спорт от световен мащаб и не спечелиха нито една точка! Едва когато беше установена по-здрава връзка между националните отбори на СССР и България посредством проведените съвместни лагер-сборове, ние успяхме да получим по-достоверна информация за тренировката на висококласни щангисти.

Така въпреки извънредно трудните условия през последните години бе изградена наша, българска тренировъчна школа. С нея щангистите ни започнаха победния си ход от европейското първенство във Варшава през 1969 г., за да го завършат през септември 1972 г. на олимпиадата в Мюнхен с 3 златни, 3 сребърни медала и с 38 точки в отборното класиране, като спечелиха едновременно титлите "олимпийски" и "световен" шампион.

Кое беше главното в методиката за подготовка на нашите щангисти?

Основен фактор за рязкото повишаване на техните постижения бяха големите тренировъчни натоварвания. Всъщност какво представляват те?

Тренировъчните натоварвания за спортиста са средата, към която се приспособява неговият организъм. Пригаждайки се към тази нова, необичайна за обикновения човек среда, състезателят изгражда нови качества, свързани с по-голяма работоспособност. За сродно и ефективно развитие на тези качества е необходимо да се знаят законите за приспособяването на човешкия организъм. И по-точно — неговите максимални възможности в това отношение.

Да вземем следния пример. Когато на морския бряг под горещите слънчеви лъчи бъде изложено тялото на съвсем неподготвен човек, за сравнително недълго време се получават кожни обгарения. Когато този човек неколкотократно повтори същите процедури, кожата се променя под въздействието на лъчите до такава степен, че след петия или шестия ден

той може вече да престоява много часове на плажа, без да се стига до изгаряне на кожата, без опасност от топлинен или слънчев удар.

С този пример искам да подчертая един много важен факт, необходим в нашата практика — реакциите на приспособяване (адаптация) в човешкия организъм протичат много бързо! Той проявява големи адаптационни способности и към изкуствената среда, причинена от тренировката, от големите натоварвания при нея. Както при примера с плажа, същото се получава и със съвсем начеващия спортист. Първата тренировка с минимално натоварване може да го изведе напълно от физиологично равновесие. Той получава силна мускулна треска, съпроводена с лошо самочувствие. В края на седмицата, след няколко поредни занимания, начеващият спортист привиква към новите условия, изчезва мускулната треска, самочувствието му става нормално. Скоростта на приспособяването е толкова голяма, че само едно тренировъчно занимание предизвиква

ПЪТЯТ КЪМ РЕКОРДИТЕ И ПОБЕДИТЕ ПРЕМИНАВА ПРЕЗ ТРЕНИРОВЪЧНАТА ЗАЛА...

сериозни адаптационни промени. Например две поредни еднакви по величина при тренираните спортисти тренировки не предизвикват еднакви приспособителни реакции на организма поради това, че той в предишното занимание е получил частична адаптация.

Дълго време не бе решен между треньорите въпросът за вдигане на тежести въпросът за възстановяването на щангистите. Законите на приспособяването действуват със същата сила и при процесите на възстановяването. Докато начеващият щангист при минимално количество натоварване се възстановява за

4-5 дни, то големите майстори след едно максимално количество натоварване се възстановяват за по-малко от една нощ и един ден. Това беше и възловият въпрос в нашата теория за подготовката на щангисти от висока класа. Той се свеждаше до това — кога трябва да започне следващото тренировъчно занимание?... Тогава, когато организмът не е напълно възстановен или когато той е набавил всички енергетични и други потенциали?

Преди се твърдеше, че тренировката, извършена в условията на пълно възстановяване, води до по-качествено изменение на организма. Съдържа ли истина подобно твърдение?

Да вземем пак примера с начеващия щангист. Ако след минималното натоварване изчакаме петте дни за пълно възстановяване, то следващото занимание ще започне при условие, когато организмът е загубил всички следи от въздействието на предишната тренировка. Спортистът ще получи отново мускулна треска и лошо самочувствие.... Практиката е показала, че тези, които започват тренировъчните занимания при състояние на непълно възстановяване, осъществяват истински приспособителен ефект, към който се стремят спортистите. Тези факти, установени от практиката, говорят, че умората е стимул за приспособяване. В действителност тя представлява новата вътрешна среда, заставлява човешкия организъм да се нагажда към нея. Вече възниква въпросът: каква да бъде степента на натоварването, за да се получи най-ефективно количество на умора? Между другите на нашите щангисти се говори, че след мускулна треска се увеличават техните постижения.

Има ли истина в това твърдение?

След като това е установено в практиката — и то от изтъкнати спортисти! — ние трябва да го приемем за истина! Защо подбавяването на постиженията се предхожда от мускулна треска и специфичната скованост в мускулатурата на трениращите? Всички про-

спортно-състезателни качества. Това означава, че не всяка тренировка, а точно такова, свързана с големи физиологични натоварвания, представлява нова среда, предизвикваща в организма приспособителни реакции на човешкия организъм.

Тези констатации ни довеждат до извода, че е необходимо постоянно да бъдат забавяни тренировъчните натоварвания, които осигуряват тези благоприятни условия за добряване на адаптационните реакции на организма на спортните, водещи и до по-

ЕЛЕКТРОДИНАМОГРАФЪТ Е ВЕРНИЯТ, БЕЗПРИСТРАСТЕН ПОМОЩНИК НА ЩАНГИСТИТЕ В УЧЕБНО-ТРЕНИРОВЪЧЕН ПРОЦЕС.

браване на техните качества. В изграждането на план-програмите за подготовка на щангистите, включени в националния отбор, се съобразяваме с тези закони.

Ето как изглежда всъщност седмичния план-програма: понеделник — тежка тренировка, вторник — средна тренировка, сряда — тежка тренировка, четвъртък — активен ден, петък — най-тежката тренировка, събота — лека тренировка, неделя — отгук.

Както се вижда, в седмичната план-програма тренировките в понеделник, сряда и петък, които предизвикват приспособителни реакции в организма на спортистите, таналите тренировъчни занимания през другите дни играят роля на поддържащи и стабилизиращи средства. Месечните план-грами предвиждат три натоварващи седмици и една разтоварваща. Тук се използва същият принцип, както в седмичната план-програма — след триседмично трениращо действие (приспособяване на организма състезателите) се дава една седмица за състановяване.

Какви са степените на натоварване на мичните и месечните цикли?

Показател за добро въздействие е самостойното на всеки спортист след всяка тренировка. Ние целим ведно от тренировъчните занимания на седмичния цикъл — петични спортистите да бъдат изведени от нормално им физиологично равновесие, показател, което е получаването на частична мускулна треска и специфична скованост на мускулите, участие в тази дейност. В месечния цикъл първата следвъзстановителна седмица пълнява задачата на петичната тренировка.

Особено важен е въпросът за ефективността на натоварванията, по-точно за

ното редуване. Всъщност проблемът е натоварванията да стават равномерно различен тонаж през различните дни от седмицата?

Ще си послужи със съвсем конкретен пример проследявайки седмичното натоварване на един състезател в категория 67. През петте тренировъчни дни те вдига общо 55 тона щанги, но величината всеки ден е еднаква, т.е. по 11 тона, а съответно: делник — 13, вторник — 5, сряда — 15, петък — 17, събота — 5. Постъпваме така, защото равномерно натоварване на техните организми през тренировъчните дни все с по 11 тона ще се получи една трайна адаптация към определена величина на натоварване. Монотонното повторение на натоварването никога не може да доведе до желан ефект. В това всъщност трябва да се търсят причините за растящите постижения.

В заключение — натоварванията са един от най-важните елементи в подготовката на щангисти от висока класа, пък и не само щангистите. И умелата дозировка в хронично-тренировъчния процес всъщност е от причините за успехите.

Иван АБАДЖИЕВ

герои на социалистическия спорт
треньори на националния отбор по вдигане на тежести

В ЗДРАЧА НА КОЛОДРУМА

Има нещо сходно в биографиите на съветския колоездач Владимир Осokin и българския Димо Ангелов. Не само в това, че и двамата са шампиони на своите страни – Володя на 4000 м индивидуално преследване, Димо на 1000 м от място, а и в това,

В краткия интервал между училище-то и ПЖИ, където служи, Димо Ангелов вече намира своето постоянно място като основен състезател в националния пистов отбор, където последователно неговите треньори са Камен Станчев и Върбан Петров.

ДОРИ И В ПОЧИВКАТА ДИМО АНГЕЛОВ НЕ СЕ РАЗДЕЛЯ С КОПЕЛОТО

че и двамата са били плувци, преди да яхнат велосипеда. Не знаем какви са причините Осokin да замени басейна с пистата, след като е бил дори майстор на спорта по плуване, но за Димо Ангелов тази "промена" не е случайна...

– Бях навършил 10 години – разказва той, – когато почнах да обикалям около колодрума в Бургас. Исках да ми дадат колело да тренирам, но оттам ме гонеха, че съм бил малък. Пък и родителите не ми разрешаваха да ставам колоездач. Тогава се задох с плуването. За момента това беше най-безопасно, тъй като басейнът беше срещу нашата къща и всичко ставаше, тъй да се каже, без да се отлъчвам от местожителството. Плувах 3–4 години, но мислята за колелото не ме оставяше и при всеки удобен момент все заобикалях край колодрума...

Упоритостта все пак побеждава. Най-после треньорът Димо Кутиев забелязва порасналия вече русокос младеж и от 1968 година той е между неговите възпитаници в юношеската спортна школа в Бургас. Не минава и година и Димо Ангелов е вече ученик в спортната гимназия – интернат "Олимпийски надежди" в София, където с неговата подготовка се заемат треньорите Стоян Александров и Илия Мидурев. За 3 години, докато завърши средно образование, той става носител на всички републикански юношески рекорди на писта за младша и старша възраст.

Към юношеските рекорди се прибавят нови високи постижения, които вече стават и републикански рекорди за мъже – на 1000 м от място, на 200 и 500 м с летищ старт. И той напредък върви по възходяща линия всяка година: на световното първенство в Англия – 15-и сред най-добрите майстори на километъра, във Варезе – 10-и, а на олимпиадата в Мюнхен – 6-и!

– Естествено, тази точка от олимпиадата, която се очакваше от много години и от всички, ме направи щастлив, въпреки че и сега си мисля, че това не бяха пределните ми възможности. Не можах да дам всичко, на което съм способен...

Спомних си за миналогодишните състезания за купата "Сердика". Тогава освен на километъра Димо спечели победа и в отборното преследване, и пак беше недоволен:

– Нещо обърках оборотите и не можах да завърша добре в последните метри. Ето – това е всичко... Всъщност Димо Ангелов е недоволен след завършека на всяко състезание. Тогава предстартовата треска се сменя с лека тъга...

Защо? Доста време се опитвах да си дам отговор на този въпрос. И той дойде неочаквано пак на столциния колодрум, когато вечерта след състезанията трибуните стихнаха и последните лъчи на прожекторите се отдръпнаха от пистата. В настъпи-

лия здрач имаше наистина нещо тъжно. Като след всеки празник...

Да! За Димо Ангелов всяко състезание е празник. Още повече, че неговата коронна дисциплина – километърът, е състезание, в което участниците имат право на един-единствен старт. В тия 3 обиколки по елипсата състезателят трябва да даде от себе си всичко...

– Но това е и което доставя най-голямото удоволствие в спорта – казва Димо Ангелов, – да почувствувам, след като мина финаша, че съм се изразходвал докрай! По начало колоезденето ме привличаше от малък, защото е един от най-мъжествените спортове, калява волята и създава много емоции. Най-напред почувствувах драматизма на "километъра" като юноша на състезанията "Дружба" в ГДР. Оттогава ми хареса и реших, че на шосето никога не бих могъл да бъда това, което съм на пистата...

Да гониш целта с пълна концентрация на силите! Точно това е, което прави километровата дисциплина най-привлекателна за Димо Ангелов. И затова след всеки старт е малко тъжен, защото смята, че може още, че може макар и с частичка от секундата да бъде по-бърз. И затова го виждаме да се явява пръв на всяка следваща тренировка. И затова ще гони целта докрай! До следващата олимпиада в Монреал... Но дали зад тази тиха скръб на Димо Ангелов не се крие едно по-дълбоко съжаление, че истинските празници на нашия колодрум стават все по-редко явление през последните години?

Ангел ИВАНОВ

Снимки: Димитър МИХАЙЛОВ
Янко ГЪРОВ

ДИМО АНГЕЛОВ (ТРЕТИЯТ ОТЛЯВО) НА РАЗХОДКА В ПАРКА НА СВОБОДАТА ЗАЕДНО СЪС СЪБЕДИНИЦИТЕ СИ ОТ НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР

РЕШИТЕЛНИТЕ ПОСЛЕДНИ МЕТРИ ОТ КИЛОМЕТЪРА ИЗИСКВАТ ВЪРХОВНО НАПРЕЖЕНИЕ НА ВОЛЯТА

В ОЧАКВАНЕ НА СТАРТА

СПОРТЪТ – ПРЪВ ПОМОЩНИК НА ТВОРЕЦА

– Нилс Бор е съвършено груг, мой е футболист!

Така знаменитият физик Ернст Ръдърфорд, който не обичал твърде много "чистите" теоретици, често отговарял на въпроса, защо прави изключение към датския физик. Известни са спортните увлечения на Нилс Бор. Той е бил дълги

години титулярен вратар на студентския футболен отбор "Академик Богд-клуб". Любоцията към спорта е семейна черта на фамилията Бор. Тя е завещана от бащата Христиан Бор, професор по биология, основоположник на студентския футболен клуб, човек с големи заслуги за утвърждаването на футболната игра в Дания. По-малкият брат Харолд, един от най-големите математици на нашия век, много години играл футбол в отбори от първа лига, бил несменяем титуляр в националния отбор на страната.

Биографиите свидетелствуват обаче, че и Ръдърфорд, този особен-няк-новозеландец, заселил се на младина в Англия, комуто човечеството дължи разработката на модела на атома, също не бил чужд на спорта. И все пак, едва ли спортните симпатии на изтъкнатия експериментатор са определяли особено то му отношение към великия теоретик. Понятието "футболист" приписвано на Бор, асоциирало у Ръдърфорд не

само с уважение към вратарското изкуство на Бор. Това е само едно сравнение, един особен синтез от специфични черти на характера – воля, упоритост, всеотдайност на своеобразния начин на мислене, – черти, които отличавали Бор от неговите колеги. На спорта Бор се отдавал със завладяваща

страст. Никой от сътрудниците му в Копенхагенския институт, който ръководел Бор, не можел да го победи на тенис на маса. Бор често яздил велосипед, а автомобил карал с бясна скорост, при което правел най-причудливи и опасни експерименти. Опитвал се например да съблече самото си при пълен ход на машината, пускайки волана...

Защо все пак Ръдърфорд свързал качествата на учения със спортните занимания?

Нилс Бор се славел с това, че отведнъж се хващал с решаването на най-сложни проблеми от ядрената физика. В неговите колеги се създавало впечатлението, че във всекидневната си дейност, както и в спорта, Бор сякаш моделирал ситуации и бързо се справял с всяка една от тях. А те, както в научната дейност, така и в спорта, често се изменяли неочаквано. Необходимо е мигновено да се вземе решение, бързо да се опровергаят аргумен-

ти на опонентите, както и да се парират действия на противника на спортния терен. С една дума, спортен характер!

Известна е мисълта на Бор, изказана много преди други да достигнат до нея и станала сега модна, че физическите упражнения са път към интензификация на интелектуалния труд. В това няма нищо странно. Ако погледнем по-широко на възраждащия се интерес на хората към усъвършенстване на тяхната физическа природа, ще видим израз на естествена за човека защитна реакция срещу съблазнителните, но опасни изменения в живота вследствие на научно-техническия прогрес.

Вероятно такова разбиране за спорта са имали Бор и Ръдърфорд. Спортът – като възможност да се изучават и развиват качества у човека, необходими му в неговата работа. Спортът – като пръв помощник на твореца.

ЕДНА ТОЛКОВА ДЪЛГА

Футболната година не се измерва с броя на календарните дни. А с дните на напрежението! Ако приемем това схващане, трябва веднага да признаем, че 1973 ще бъде наистина много дълга за нашите футболисти и — разбира се — на първо място за националите. Тя ще има своите кулминационни точки и през пролетта, когато в София Португалия ще гостува за квалификационна среща за световно първенство, и през есента, когато българската единадесеторка ще върне визитите на четите на Еузебио и Дуган!

Твърде продължително ще бъде това напрежение! И затова ще изисква специална нагласа — и физическа, и морална.

Не е възможно да се мисли, че многоетапното състезание ще бъде преминато успешно с миналите, дори с вчерашните ни представи за физически ресурси. Те трябва да бъдат значително повишени. И ако върваме, че "денят се познава от сутринта", трябва да посочим, че има всички основания да очакваме решителна промяна.

... Във Велинград, където националите състезатели прекараха 10 тежки дни, през които 26-часовата работна седмица не бе пожелание в плана, а реално осъществено ежедневие, станяхме неволно свидетели на следния разговор:

— И днес тренировката беше много тежка, а след час сме отново на стадиона...

— Тежко, тежко, но както виждаш — свикнахме — важно беше да издържиш в първите два-три дни...

— Но така или иначе, не можеш да не признаеш, че никога досега не си

тренирал така — и много, и интензивно.

От признание наистина не стана нужда... Защото всъщност бяха единадесет дни, че подготовката се различава качествено от досегашната, че изискванията стават все по-големи, че сега трябва да се лее много, много повече пот!

Но откровено казано, не това правеше най-силно впечатление в дните на подготовка. И в миналото животът бе налагал рязко увеличаване на обема и интензивността на тренировките. Като правило тази промяна в подготовката или срещаше съпротива у играчите, или — най-малко! — се отразяваше твърде зле на настроението им. Този път то изглежда друго — състезателите са разбрали, че трудно могат да вървят напред със старите си представи за играта, че трябва да има нещо наистина ново в подготовката, че онова, което вчера е изглеждало много, сега направо е малко.

И това разбиране се трансформира в едно нескривано желание в подготовката, в стремеж за пълноценно участие в нея.

х х х

Националният отбор не е без проблеми. Имали сме възможност при други случаи да се спрем на тях. Но всички те изглеждат по-лесно решими, когато подготовката се води според съвременните изисквания, когато националите състезатели са осъзнали докрай огромното задължение, което стои пред тях.

А това вече обещава, че ще бъде направено всичко възможно България да бъде представена за четвърти път на финалите на световното първенство!

ПРЕЗ ГОДИНАТА ЩЕ ТРЯБВА ДА СЕ РЕАЛИЗИРАТ МНОГО ГОЛОВЕ!... И ПРИЯТЕЛИТЕ НА ФУТБОЛА ОЧАКВАТ МНОГО ОТ АТАНАС МИХАЙЛОВ, ДОКАЗАЛ СВОИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ НА ГОЛМАЙСТОР В РАЗЛИЧНИТЕ НАЦИОНАЛНИ СЪСТАВИ...

ПЪРВИЯТ

Своята първа официална среща за годината нашият "А" отбор ще играе в Атина срещу представителния състав на Гърция. Обстановката ще бъде безспорно трудна — домакините, с подчертани амбиции в последните години, изведнъж претърпяха всички възможни разочарования: клубните им отбори отпаднаха рано от сегашните европейски турнири, а националният състав — след загуби от Югославия през декември в Белград с 0:1 и през януари от Испания в Атина с 2:3 — се провали с шансовете си да участва във финалите за световното първенство.

В тази две срещи Гърция игра почти в един и същ състав. Разликата бе във вратарите — Христидис в Белград, Константинос в Атина, в отсъствието на именития Елфтеракис във втория мач и във владенията на Димитров в игра срещу Испания и в първото полувреме. След миналата загуба в Белград (смятаме домашния триумф признание, че са били близо до... инфаркт!) съставът не бе подложен на критики след поражението от Испания. Треньорът на отбора Били Бингом бе обвинен, че е направил капитални грешки при определянето на 11-те титулярни играчи.

И все пак основното обвинение срещу треньора бе, че е избрал съвсем неточен тактически план. Той бил основан на очакването, че испанците, водени от треньора Кубала, ще играят защитно. Нищо подобно обаче не се случи — гостите играха нападателно, успяха да реализират три гола и това бе най-много полувината от онова, което можеше реално да постигнат — защитникът Димитров изби топка, която бе почти на положителен метрически гол на испанците, защото... били започнали неправилно играта от центъра, а левото крило Валдес само за три минути (78-а и 80-а) останал на два пъти сам срещу вратаря Константинос, но му подаде топката в ръцете...

Може да се очаква, че срещата с България ще бъде опит на гръцките национали да се реваншират за миналите си грешки. Те безспорно ще разчитат на доброто състояние, в което се намират много футболисти (нека не забравяме, че първенството на страната е в разгара си), и на обстоятелството, че на свой терен губат твърде рядко...

А за българския национален отбор това ще бъде само първият мач от една напрегатна година. И макар че нашите национали все още са далеч от най-добрата си форма, трябва да очакваме от тях добро представяне срещу съперник, с когото обикновено играят успешно.

ТЕ ЗАПОЧНАХА ПОДГОТОВКАТА... ВЪВ ВЕЛИНГРАД...

НАЦИОНАЛИТЕ СЪСТАВЯТ... НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР

... Не случайно говорят, че колкото са хората, които се интересуват от футбол, толкова са и мненията за състава на националния отбор! Но това е право (и толкова отговорно задължение!) на старши треньора на националния отбор.

За нас, а нагледваме се и за читателите на "Старт" — бе интересно да научим мнението на националните състезатели. Те трябва да определят единадесетте титуляри чрез тайно гласуване. В нашата анкета участваха 16 състезатели. Те определиха следния състав (в скоби са посочени гласовете, които получи всеки от тях):

ЗАФИРОВ (12) КОЛЕВ (12) ПЕНЕВ (16) АЛАДЖОВ (11)
СТОЯНОВ (14) БО НЕВ (16) ДЕНЕВ (8)

КИРОВ (10) ПЕТКОВ (15) МИХАЙЛОВ (15)

Останалите състезатели получиха: Величков — 7, Йанов — 3, Станков — 6, Банчев — 5, Павлов — 3, Василев — 3, Димитров — 3.

Всъщност мнението на националните състезатели не се различава много от единадесеторката, която видяхме в последните срещи на националния отбор.

Отборът, както се вижда, няма вратар. Мнозинството от националите бяха предпочели Филипов пред Горанов. Със самоволното си отлъчване от отбора той "гласува" решително против себе си...

НЕЩО НОВО

В първото полувреме на първата контролна среща на националния отбор за годината (във Велинград срещу местния "Челик") в играта на националния отбор можеше да се видят кълновете на нещо ново. Само един от нападателите — Киров — и само един от играчите в средата на терена — Стоянов — изпозваха своите функции в "чист" вид. Въпреки че в отделни епизоди и Киров се връщахме назад, и Стоянов тръгваше по-смело в атака.

В същото време Петков, Денев, Бонев и Димитров играха по правилата на универсализма и не беше лесно да се разграничат местата, които заемат. Много често Бонев (с наистина огромен периметър на действие) излизаше на най-предна, на удар

ЕДНО НОВО ИМЕ СРЕД НАЦИОНАЛИТЕ: ПЕТКОВ...

на позиция; изведнъж Димитров — много високи скорости се "пренаси" в съвършено неотдавна район действия.

Тогава Денев и Петков заемат техните места на по-зад позиция и на свой ред ставаха "хотел средата на терена". В тези аспекти бе наистина трудно да се разбере, откъде ще дойде главна опасност, кой ще стане острие атаката.

Наистина този маниер на игра продължи само едно полувреме. Но така или иначе, подсказа, че националният отбор има възможност да работи за все по-пълното внедряване на универсализма в играта, стига който по всяка вероятност ще бъде "могата" на следващите години...

ГОДИНА

ГОЛЕМИ ЗАДАЧИ

една толкова "дълга" година, то националният отбор трябва да извоюва своето място на алите за световно първенство, и изгради състав, способен да се дстави успешно в тях, задачите спорно са и много, и разнообразни.

Все пак — коя от тях е главна? С този въпрос се обърнахме към иримата, които са гръбнак на юра, ако така може да бъде ечена "оста" централен защитник, централен полузащитник и цент-нападател.

то и техните отговори:

имитър ПЕНЕВ: "Трудно ми е да на една единствена задача. ди всички е нужно да бъдем в лично физическо състояние. Ако ако върви така, както бе във Ве-рад, където тренировките бяха лежки от всякога досега, ние ще лним тази задача. А наред с а отборът ни трябва да се обиз-

рае, да стане отличен колектив, който да демонстрира на терена пълно разбирателство."

Христо БОНЕВ: "На националния отбор сега липсват играчи като Аспарухов, Якимов, Шаламанов. Трудно се заместват такива футболисти. Затова е нужно да заложим още повече на колективната игра. Това означава и повече срещи (те наистина са предвидени през годината!), и зачитането на навиците на всеки от отбора, така че всеки от нас да играе в обстановка, която му позволява да се изяви максимално добре."

Петко ПЕТКОВ: "Нашият отбор изведнъж ще повиши класата си, ако заложим далеч повече на движението на всички играчи. Мисля, че всички са убедени, че днес статичният футбол не виее. Така че през годината трябва да падне много бязане..."

СРЕЩУ СИЛНИ СЪПЕРНИЦИ

програмата на националния от- така бозата. И рядко съпер- са били от толкова висока кла- на пръв поглед програмата ще чи, че като изключим Гърция и Ки- чки останали противници са или в европейския елит, или с жела- се наредят сред първите. Но и ле срещи не могат да бъдат по- ни: срещу Гърция ще се играе в когато домакините са във фор- ашият състав прави първите си за годината; срещу Кипър пък а се наложи да се воюва за много

го, ако резултатите от приятелските срещи са посредствени. Това обстоятелство безспорно задъ- жава нашите национални състезатели да се готвят упорито за всеки мач. Ето накрая баланса на "А" отбора срещу съперниците, с които ще играе през тази година:

Гърция	14	8	4	2	29:23
СССР	10	0	5	5	8:16
Унгария	15	2	3	10	15:46
Португалия	6	3	1	2	6:7
ГФР	5	1	0	4	4:11
Полша	17	5	7	5	25:29
ГДР	8	4	3	1	13:7
Румъния	21	5	3	13	35:55
СеВ. Ирландия	1	1	0	0	3:0
Кипър	1	1	0	0	4:0

... ОЩЕ ЕДНА ГОДИНА (И ЗАЩО САМО ЕДНА?) ЩЕ РАЗЧИТАМЕ НА ГОЛЕМИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ НА ДИМИТЪР ПЕНЕВ.

паналите срещи не се нуждаят дворителна "реклама" — извест- лата на състава на СССР, който югобройните проби през минала- на вероятно ще пристигне в Со- изки състав, който ще започне овка за световното първенство. едващите съперници — Унгария, алия и особено ГФР — не се нуж- п препоръки...

да бъде по-лека и футболната Р и още повече Полша са страни- то през миналата година бяха т-напредващите в Европа и с пано изострени амбиции; Румъния : новия си треньор Стефан Ковач : стреми да докаже, че може да воята "мексиканска" форма от Да не говорим за това, че в с- риног нашият "А" отбор ще з и в Лисабон, и на Северна Ир-

че през годината "А" отборът прия няма да страда от липса на перници!

има какъвто съмнение, че нашият лен отбор ще постави ударе- ърху квалификационните срещи ювно първенство. Това поставя на (не винаги успешно решавана ото минало!...) и отделните и, и отборът като цяло да бъдат бра форма именно за тях. Но йсем не означава, че приятелски- ци ще бъдат подценявани. Защо- повече от всичко друго подса- зможностите, които има съста- г решителните срещи; защото в з краищата авторитетът на ционален футбол, а ако щете, на ционален футбол се изгражда ки двубой. И самочувствието на ците (имаме предвид преди вси- лугалия и Северна Ирландия) ще но, ако нашият национален от- стъпи към срещите с тях с един ложителен баланс, и съвсем дру-

ПОРТУГАЛЦИТЕ СА СВИКНАЛИ ДА ВИЖДАТ ТОПКАТА В СВОЯТА ВРАТА, ИЗПРАТЕНА ТАМ ОТ БЪЛГАРСКИ НАПАДАТЕЛИ. ТОВА ТРЯБА ДА СТАНЕ И ПРЕЗ ТАЗИ ГОДИНА

ЕУЗЕБИО ИГРАЕ ОТЛИЧНО, НО ВСЕ ПАК... НЕ ГУБИ ВРЕМЕ — ТОЙ ИЗПОЛЗВА ПОПУЛЯРНОСТТА СИ, ЗА ДА СТАНЕ ПРЕДСТАВИТЕЛ НА АВТОМОБИЛНАТА ФИРМА "СААБ" В ПОРТУГАЛИЯ.

ПОВЕЧЕ ОТ ВСЯКОГА «БЕНФИКА» ЗНАЧИ И ПОРТУГАЛИЯ

"Бенфика" бе елиминирана от тур- нира за купата на европейските шампиони и това беше вече напълно достатъчно португалските любите- ли на футбола да съсредоточат вниманието си към първенството на страната.

А там въпросът бе само един — кога ще загуби отборът на Еузебио. Ако не "цел" мач, поне една точка... Знаеха се, че рекордът на страната принадлежи на "Спортинг" още от четиридесетте години, когато отборът спечели последователно 16 мача за първенство. И беше ясно, че "Бенфика" може да го подобри. Защо- то още в първите кръгове се разбра, че никой — след като главният му конкурент "Спортинг" изпадна в криза — не е в състояние да се противопостави сериозно.

В края на краищата "Бенфика" си присвои и този португалски футбо- лен рекорд. Присвои го, макар че има- ше и някои тежки мачове, въпреки че известно време бе лишен от своя треньор Джими Хазан, който замина за Англия, за да се подложи на опера- ция от минискус. И ако трябва да се търси коренът на успехите на португалския шампион, той вероят- но е във вече извършилия процес на смяна на поколенията в отбора. Сега не без основание говорят, че отборът е съставен само от млади състезатели. Наистина в основния състав постоянно са отдавна познатите Симоес и Еузебио. Но ни- кой не мисли да ги причислява към ветераните. Симоес избра окон- чателно за свое поле на действие средата на терена и живее истинска втора младост. А Еузебио наистина е в нейния разцвет — трудно е да се каже дали е играл по-добре през 1965 г., когато бе удостоен със "Златна-

та топка" на най-добрия футболист на континента, или в годината, когато спечели "Златната обувка". В сравнение с миналата година, кога- то като че предпочиташе по-задна позиция, сега Еузебио търси по-често "срещи" с противниковите вратари, които наистина има от какво да се плашат — в първите 17 кръга на пър- венството той отбеляза общо 22 гола, с три повече от главния си съ- перник за новата "Златна обувка" Миулер...

При това положение на нещата съвсем е ясно, че старата тенденция "Бенфика" да има абсолютно мнозин- ство в португалския национален отбор ще бъде утвърдена и в квали- фикационните срещи за световно първенство. Сам селекционерът на отбора Жозе Аугусто потвърди това, когато на 6 декември извика за контролни срещи най-изявените кандидати — 12 от тях бяха от "Бенфика" и поне 7 от тях се считат за сигурни титуляри. На първо място това са защитниците Малта да Силва, Руи Родригес и Агдолфо, след това Тони и Симоес в средата на терена и накрая — нападателите Еузебио и Батиста. Но това съвсем не означава, че останалите предста- вители на отбора шампион нямат шансове да облекат националните фланеки. Много вероятно е на вратата Енрике да спечели конку- ренцията с Дамас, тъй като е из- вестно, че вратарите на отбори в криза (каквото е случаят със "Спор- тинг") нямат много висока цена.

Още по-възможно е опитният Хумберто отново да застане метач, тъй като в решителни срещи трудно се гласува доверие на един 19- годишен играч, каквото е Мурка от "Беленензес". Същото е в средата на терена, където Мартинес трябва да се "пребори" с Паво (ФК "Порто").

Така "Бенфика" може да остави вакантно само едно място. Впрочем то също изглежда заето — негов "притежател" е Динис от "Спор- тинг", който безспорно е най-доб- рото ляво крило в момента.

... Не е възможно да се предвижда какъв ще бъде съставът на еден отбор месеци преди това. Но е сигур- но, че през идващата пролет и сре- щу Северна Ирландия, и срещу Бълга- рия ще видим почти всички, за които стана дума. Аугусто просто няма ни- то по-големи възможности за избор, нито основание да търси разрешение на вече получили решение задачи...

Страницата е подготвена от Митко ЕКСЕРОВ
Снимки: ИВАН ПОПОВ, ЕМИЛ МАНДЖАРОВ, ГЕОРГИ ДОЯЧИ- НОВ и РОБЕРТ ЛЬОГРО.

ГОЛЕМИТЕ ГОВОРЯТ

ЗА СЕБЕ СИ И ЗА ДРУГИТЕ

ПАНОРАМА

"Научна методика на старта и стартовата фаза" – така се нарича докторската дисертация, разработвана понастоящем от олимпийския шампион на 100 и 200 м гладко бягане Валерий Борзов, който е аспирант в Киевския държавен институт по физическа култура. Още отсега световният елит на спринтьорите проявява жив интерес към този труд, в който теорията ще се покрива идеално с практиката.

Джек Гарн, кмет на Солт Лейк Сити, който кандидатства да замести Денвер като домакин на зимните олимпийски игри през 1976 г., заяви: "Ще защитаваме кандидатурата си пред МОК само ако получим исканата помощ от сената на щат Юта в размер на 30 милиона долара. Получим ли я, имаме шансове да спечелим предпочитанието на МОК, който положително би се събразил с факта, че събитието ще съвпадне с 200-годишнината от независимостта на САЩ. Нашият град иска това домакинство не поради рекламни или търговски съображения, а за да се превърне в един от най-добре съоръжените зимни курорти в света."

През настоящата година в Полша ще бъдат построени 46 нови стадиона, 30 плувни басейна (от тях 12 покрити) и 96 спортни зали. Освен това в програмата за ускорено спортно строителство се предвижда до края на годината броят на лифтовете в зимните спортни центрове да нарасне 7 пъти. Така ще бъде решен един от най-важните проблеми за по-бързото развитие на ски-спорта и международния туризъм в страната.

Тазгодишната сензация сред кикбокачите е канадката Силвия Бурка, подобршила на пистата в Давос световния рекорд в четирибоя – 74,095 м. През юни при автомобилна катастрофа спортистката загуби лявото си око. "И без това, когато бягам, не поглеждам към съперничката си!" – заяви упоритата Бурка и продължи да тренира, за да стане световна рекордьорка. А че наистина не поглежда към съперничката си, се убедихме на олимпиадата в Сапоро при сблъскването ѝ с американката Хенинг.

Японската фирма "Kazaky Kozuy" е разработила технология за производство на ски изцяло от пластмаса. Тези "леки и по-здрави от всички дързук" ще бъдат пуснати в серийно производство още през пролетта.

Унгарската федерация по вдигане на тежести съобщава, че ще организира от 11 до 13 май в Будапеща "малко световно първенство", за участие в което ще бъдат поканени шангисти от 15 страни – СССР, България, САЩ, Япония, Иран, Полша и др. Да напомним, че тазгодишното официално световно първенство ще се състои през септември в Куба.

Във връзка с катастрофалното земетресение в Никарагуа националният олимпийски комитет на Еквадор се е обърнал с молба към МОК да бъде оказана помощ на спортистите от пострадалата страна.

1. КАКВИ КАЧЕСТВА ТРЯБВА ДА ПРИТЕЖАВА ОЛИМПИЕЦЪТ?
2. КОЙ Е НАЙ-ГОЛЕМИЯТ ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОН НА НАШЕТО ВРЕМЕ?
3. КАКВО ВИ ДАДЕ ОЛИМПИАДАТА, НА КАКВО ВИ НАУЧИ?

ЕЛЕНА ПЕТУШКОВА

(конен спорт)

1. Умение да се съсредоточава в нужния момент, да се настройва за извоюване на победата. Доста често се срещат отлични спортисти, които изглеждат като "първолаци", когато излязат на олимпийски старт...

2. Трудно ми е да отговоря изведнъж – толкова много са големите шампиони... Все пак, струва ми се, че най-големият е известният съветски гимнастик Борис Шахлин.

3. Това беше втората ми олимпиада и още веднъж се убедих, че за да победиш, трябва постоянно да усъвършенствуваш майсторството си.

ЯН ТАЛТС

(Вдигане на тежести)

1. В Мюнхен се състезаваха голям брой равни по класа спортисти. На почетната стъпичка обаче се качиха не просто отлични подготвените физически атлети, но и най-силните духом, най-мъжествените и волеви хора. Тъкмо те са пример какъв трябва да бъде олимпиецът.

2. Прекрасен спортист е американският дискохвързач Ортур. Той притежаваше рядкото качество да прави най-добрите си опити на олимпийските игри.

3. Чувството за отговорност. Принципно "един за всички – всички за един!"

АЛЕКСАНДЪР МЕДВЕД

(свободна борба)

1. Необикновена воля за победа, трастно желание да докаже в честен спор превъзходството си над съперника.

2. Съветската състезателка по гребане Людмила Пинаева. Тя съумя да победи и в Токио, и в Мексико, и в Мюнхен. Предпочитам нея, а не Марк Шпиц, защото съм убеден, че да си шампион на три олимпиади е много по-трудно и почетно, отколкото да получиш 7 медала от едни игри. В плуването има такава възможност. Но ако я имахме и ние, борците, не знам кой щеше да излезе победител.

3. Състезанията в Мюнхен обогатиха опита ми, който занаят ще предавам на младите.

ВАЛЕРИЙ БОРЗОВ

(атлетика)

1. Олимпиецът трябва да има здрави нерви, остър и гъвкав ум.

2. Изключителният чернокож спринтьор Джеми Оуенс.

3. Олимпиадата изискваше от всички участници голямо напрежение на моралните и физическите сили. Изгрята ни дадоха много: бяха висока проверка на мъжеството и твърдостта ни.

35 ЗАГУБЕНИ МИГА

Във в-к "Советский спорт" кандидатът на педагогическите науки ЮРИЙ ПОПОВ коментира представянето на съветските бегачи на 3000 метра с препятствия в Мюнхен и успоредно с това прави някои по-широки обобщения и изводи.

Нито един съветски бегач през изтеклия сезон не можа да "слезе" под 8 минути на 3000 м гладко бягане. А трябва да признаем съвсем откровено: без това условие днес не може да се разчита на успех...

Ако анализираме внимателно цифрите, ще видим, че единственият представител на СССР в олимпийския финал на 3000 м с препятствия Ромуалдас Бите (завършил на седмо място) е бягал според силите си: разликата между постиженията му на това разстояние с препятствия и без препятствия беше 25,6 секунди. А при олимпийския шампион Кейно тази разлика беше 44 секунди (8.23,6 срещу 7.39,6). Представете си си какъв резерв, какъв потенциал има Кейно в сравнение с Бите? Цели 18,4 секунди! Причината за това е слабата техника на кениеца – ако бягаше технически правилно, още днес той щеше да има 8.05,4 (световният рекорд на шведа Гердеруд, изравнен от кениеца Джипчо, е 8.20,8).

Тук стигаме до един много важен въпрос – за взаимната връзка между бързината и техниката. През 1971 г. критикувахме нашите спортисти за недостатъци в техниката. Този път те поработиха над шлифоването ѝ, но... само догониха най-добрите в света, които през това време също не стояха на едно място и се откъснаха доста напред. Да вземем пак Кейно. Мнозина казват: "Той е много слаб технически при преодоляването на препятствията... Бите е по-добре от него..." Е, и как

во? На кого правят комплимент? На Бите ли? Съвсем не. Комплиментът е за Кейно. Щом с такава недодялана техника е станал олимпийски шампион, на какво е способен при сериозна работа над техниката?

"Кейно бяга недодялано..." Но наистина ли е така? Нека не повтаряме чужди думи. По-добре е да видим как бяга олимпийският шампион. След като преодолее препятствието, той не

спира, а продължава да бяга в същото темпо. Това е неговата малка тайна, която не всички тренъри забелязват. Дори когато преодолява водното препятствие, Кейно се приземява в самия край на водата, без да губи скъпоценни десети от секундата. А повечето от участниците във финалното бягане спираха след всяко прекъснато препятствие. Спират само за миг. Но "тия мигове са 35! И събрани накуп, се превръщат в секунди..." У повечето спортисти преминаването от фазата на полета към фазата на бягането води до неизбежни загуби и излишен разход на енергия, когато отново трябва да се набира скорост, да се догонва групата на лидерите. Успех в тази лекоатлетическа дисциплина може да се постигне само чрез разумно съчетаване на бързината и техническото майсторство.

"НАДПОКРИВА НА СТАДИОНА!" – ТОВА Е МОТОТО НА СНИМКАТА, НАПРАВЕНА ОТ ДИТЕР ФРИНКЕ (ГФР), КОЙТО С НЕЯ СПЕЧЕЛИ ПЪРВА НАГРАДА В ОЛИМПИСКИЯ КОНКУРС МЕЖДУ ЗАПАДНОГЕРМАНСКИТЕ СПОРТНИ ФОТОРЕПОРТЕРИ.

ЛАУРЕАТИ В БРАТСКИТЕ СТРАНИ

СИЛАТА НА АДВОНАТА Е В ... НАПАДЕНИЕТО

В Полша има две анкети за определяне "спортист на годината". Понякога резултатите им не съвпадат. В анкетата на спортните журналисти първ се "класира" Комар и ние поместихме дълго интервю с него. В анкетата сред читателите на Варшавския в-к "Пшегълонг спортови", която се организира вече 34 години, на първо място е ВИТОЛД ВОЙДА.

ЛОРД КИЛАНИН (В СРЕДАТА) ПО ВРЕМЕ НА ПРЕБИВАНАТО СИ В БЪЛГАРИЯ ЗАЕДНО С ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА БОК ГЕН. ПОЛК. ВП. СТОЙЧЕВ И ЗАМ.-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА БОК И ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ЦС НА БСФС ТР. МАРТИНСКИ.

ЛОРД КИЛАНИН: НАЙ-МНОГО МЕ ЗАНИМАВА ВАРНА

На връщане от Африканските игри в Лагос новият председател на МОК лорд Майкъл КИЛАНИН сподели с журналисти своите впечатления от Африка и бъдещите си планове.

ОЛИМПИЙСКИЯТ КОНГРЕС

— Бързам за Лозана, защото там вече са пристигнали досиетата на градовете, които са кандидати да организират зимните олимпийски игри. Въпросът ще бъде решен на 3 или 4 февруари. В случая аз съм неутрален — не само относно избора на града, но спрямо зимните игри изобщо. Не съм против, само съм неутрален. Много повече ме занимава речта, която трябва да произнесе през септември на олимпийския конгрес във Варна. Тази ще е първата ми официална реч като председател на МОК и мисля, че ще е важна. Имам твърдото намерение да отбележа всичките препятствия, които стоят на пътя на олимпийското движение. Няма да пренебрегна нито едно и ще предложа ония решения, които биха могли евентуално да бъдат приложени в близко бъдеще. Вече е безусловно необходимо изрите да бъдат поставени в съвременна рамка, като се държи сметка за всички социални и политически промени. По времето на барон Пиер дьо Кубертен в Европа имаше само една република...

Не малко неща се промениха междувременно. Според мен преминало се говори за олимпизма две седмици на всеки 4 години и недостатъчно през останалото време. Това движение не е само въпрос на метри и секунди и един олимпийски медал е важен до толкова, доколкото стимулира желанието да спортуваш.

АФРИКА И ФУТБОЛЪТ

Мисля, че тези медали могат да изиграят важна роля в Африка при условие, че предизвикват истинско спортно движение. Имам впечатление, че в Африка футболът измества всичко друго. Трябва да се каже, че това е единственият спорт, който може да се практикува на широко в бедните страни. Все пак африканците трябва да излязат от тази "монокултура", ако не искат да из-

падат в стагнация. Този процес навярно ще е дълъг и труден.

Попитан дали ще отиде в Южна Африка по случай "Междурасовите игри", лорд Киланин отговори:

— Не, няма да отида в Южна Африка във връзка с тези игри. Навярно знаете, че през 1968 г. изготвих по този въпрос доклад за МОК — един твърде журналистически доклад върху спорта в тази страна. Познавам проблема.

Нека отбележим, че този неблагоприятен доклад е бил изтъкван от А. Бръндейдж в благоприятна светлина...

ПРОФЕСИОНАЛИЗМЪТ И ЕВОЛЮЦИЯТА

— Но — продължи Киланин — МОК ще изпрати в Южна Африка един неофициален наблюдател. Въпросите на Южна Африка и Китай ми се струват по-важни от професионализма (лично аз не упрехвам ония олимпийски шампион по бокс, който след изрите става професионалист). Щом Китай състави свой олимпийски комитет, ще видим какво можем да направим.

Лорд Киланин навярно смята, че присъствието на представител на Тайван в МОК е едно твърде досадно наследство...

— От друга страна — добави той, — смятам, че ако всички федерации си организират световни първенства, това няма да попречи на олимпийското движение. Напротив — мисля, че това е възможно и необходимо. Всъщност само догматизмът може да ни отклони от олимпийския идеал, но ние не живеем в един закостенял свят... Зная, че хората се питат какво ще стане във Варна. Мнозина смятат, че ще съумее да поема отговорностите си. Мисля, че няма да бъдат разочаровани. Не съм привърженик на резки промени, но потвърждавам онова, което винаги съм мислил — една еволюция на олимпийското движение е абсолютно необходима.

Два златни олимпийски медала от Мюнхен, спортист № 1 на Полша за 1972 г. — дълъг бе пътят на 33-годишния Витолд Войда към най-големия успех. Впрочем още на олимпиадата в Мюнхен младият рапирист даде своите първи признаци за призовите места — там той се класира на четвърто място. След това през 1962 г. на световното първенство спечели сребърния медал и се занизаха години на упорит труд...

Д'Артанян на фехтовалната пътека — така нарекоха в Мюнхен Войда, най-добрия рапирист на XX олимпиада. Сравнението с героя на Дюма, актьор и тривиално на вид, съвсем не без основание. Витолд има твърде ясни черти с външния вид на знаменития гасконец, така както го е описал авторът. Освен това той говори пет езика... В играта си не разчита на деловитост, рационална тактика. Неговата сила е в атаката — незапна и непреодолима...

Както и много други полски момчета, младият Витолд се увлича от малък в спорт. Освен това той участва и в състезания по колоездене. — Всичко това бе само за развлечение, детска игра — разказва той. — И днес в нашето училище годе Доброволски...

Владислав Доброволски — с това име Витолд свързва своите най-ярки омени. Опитният треньор през ридесетте години е бил известен атлетичен и лекоатлет. През 1932 г. Лос Анжелос той бил член на полския лекоатлетически отбор, а на едващите олимпийски игри вече е в става по фехтовка.

И ето младият Войда попада при Доброволски, който се заема да на-

прави от него не шпажист и не саблър. Защо?

— В Полша винаги е имало добри шпажисти и добри саблери. А рапирата винаги е била на задно място — казва самият Доброволски.

Впрочем Витолд нарича Владислав Доброволски свой втори баща. И не само заради спортните си успехи, но и за това, че треньорът със своята личност в значителна степен е повлиял на цялостното развитие на

младия човек. Войда получава юридическо образование и през 1962 г. става адвокат, след това изучава международно право в Нюйоркския университет. През всичкото време той участва в много международни турнири, борейки се за призово място в световния фехтовален елит.

От своя дебют на фехтовалната пътека на световните първенства през 1958 г. той пет пъти печели сребърния медал. Към това можем да прибавим и 2 олимпийски медала — сребърен и бронзов. А до златото все не може и не може да стигне. И ето, XX олимпийски игри го направиха златен медалист "на квадрат" — индивидуално и отборно. На въпроса, от кого най-много се страхува на пътеката, Войда отговаря:

— Да се страхувам? Не, това не е точно. Уважавам, и то твърде много съветските фехтовачи и французина Даниел Ревию. Дълго време него не можех да победя, независимо от формата, в която се намирах. В Мексико водех с 4:0 и накрая загубих с 4:5. А дотогава не бях губил, въпреки с такава разлика. Все пак веднъж успях да го победя — с 5:0, обаче не в индивидуалния турнир, а в отборния, на световното първенство във Виена.

Когато един журналист попитал Войда дали за него спортът се ограничава с фехтовката, той малко разко отговори:

— В такъв случай бих прекратил моментално своята спортна кариера. Аз смятам, че е необходимо от време на време да се правят паузи. Понякога има моменти, когато ми се струва, че от фехтовка ми е дошло до гуша, че не мога дори да гледам оръжието, пътеката. Това се случва с мнозина. Тогава за няколко дни спирам тренировките и играя футбол, карам ски, изобщо се разтоварвам.

След смъртта на Доброволски Войда тренира с Владислав Курневски. Макар и по-възрастен от повечето свои съотборници, Витолд Войда засега няма намерение да прекратява своята спортна кариера. Що се отнася до неговите планове за бъдещето, той заявява, че смята да участва във всички големи турнири през настоящата година и че ще положи усилия да спечели купата "Джованини" на традиционния международен турнир в Болоня, Италия. Той два пъти вече — през 1964 и 1970 г. — побеждава в този турнир, където всяка година се срещат най-добрите рапиристи в света. Купата "Джованини" е преходна, но когато някой спортист я спечели три пъти, остава за винаги негова. Досега само един рапирист е успял, но то е било твърде отдавна, през тридесетте години. Мечтата на Войда е да повтори този успех.

Повален в калта!

Едно кратко съобщение на агенция Франс прес от щата Минесота гласи: "Дуан Бобик, миналогодишният шампион по бокс (тежка категория) на Панамериканските игри, чийто олимпийски дебют се превърна в голямо разочарование за САЩ, стана професионален борец". По-нататък става ясно, че превръщаната доскоро "велика бяла надежда на Америка" е постъпила в трупата на милионера Верн Гейндж, за да забавлява с кеч любителите на долопробни развлечения.

Мнозина в Америка преминават към професионалния спорт — обичайно явление. Сгромолясането на Бобик обаче от висотата на "звезда" заслужава по-голямо внимание.

Вярно, че боксьорският талант на Бобик не можеше да се сравнява с този на предишните американски олимпийски шампиони по бокс като Клей, Фрейзър и Форман. Успехите му на Панамериканските игри, прите побе-

ди в срещите САЩ-СССР и 50-те му спечелени мача с нокаут бяха въодушевили американския печат, който на времето го провъзгласи за "единствения боксьор, способен да наруши многолетната хегемония на тъмнокожите от професионалния ринг". С отпътуването на Бобик за Мюнхен в САЩ вече го очакваха готови договори за внушителни суми, под които липсваше само подписът на спортиста. Сега Бобик горчиво си спомня: "Само за някакви си пет минути бях смъкнат от пиедестала на герой и повален в калта! Мизовено изчезнаха всички онии, които ме обсаждаха с най-примамливи предложения."

Както изглежда, Бобик се е опитал да остане верен на бокса, но е срещнал равнодушието на професионалните менажери. Безрезультатни са били и усилията му да привлече хляба си извън рамките на спорта. И е побързал да продаде своята сила и младост на евтина цена.

ДУАН БОБИК НА ПОДА НА МЮНХЕНСКИЯ РИНГ, ПОВАЛЕН ОТ ОЛИМПИЙСКИЯ ШАМПИОН ТЕОФИЛО СТЕВЕНСОН (КУБА).

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

ПО-ГОЛЯМО НАКАЗАТЕЛНО ПОЛЕ

Интервю на Ж. ХАВЕЛАНЖ, председател на Бразилската спортна конфедерация, с представител на "Уърлд сокръ"

— Финансовото състояние на 90 процента от футболните клубове в Западна Европа е хаотично. Същото се отнася и за Бразилия. Как може да се превъзмогне това положение?

— Този проблем ме тревожи. Не съм много добре запознат с положението в Западна Европа — зная за състоянието на клубовете само от печата. Що се отнася до Бразилия, спортната конфедерация и аз помагаме колкото можем — понякога плащаме дълговете им в чужбина, понякога им даваме заеми. Смятам, че по-голямата част от професионалните клубове в света не са добре организирани. Ще се уверите в това, ако погледнете един бразилски клуб. В нашата епоха на професионален футбол клубът прилича на търговско предприятие — трябва да има добро счетоводство и реален бюджет. Убеден съм, че може да се избегне онова, което става с някои бразилски клубове — те купуват играчи за огромни суми, а нямат пари да платят телефонните си сметки. Понякога не могат да платят и екипировката си. Позрепно е да се купува играч с надеждата, че той ще спечели купата за клуба, а и вложните пари ще се върнат обратно. Мнозина клубни директори забравят, че шампионатът може да се спечели само от един клуб.

Затова смятам, че политиката да се купуват скъпи играчи е погрешна. Получава се голяма инфлация на пазара. В Бразилия добри играчи струват

над 400 хиляди долара, понякога над 700 хиляди, а чужд, че Лопес струва над милион!

— Привърженик ли сте на промени в правилата?

— Да, разбира се. Искан футболът да стане по-привлекателен, без да се променят основните правила на играта. Те трябва да останат такива, каквито са. Но баскетболът не промени ли правилата си, за да влее повече живот в играта? На баскетболистите е забранено да задържат дълго време топката — времето е точно определено. Защо и футболът да не наложи такива ограничения? Колко много минути се пилеят във футболен мач! Много ли са минутите на истинска игра? Освен това съм

— Бихте ли казали какви са плановете на Бразилската футболна федерация за 1973 и 1974 г.?

— Подписали сме договори да играем 11 мача в Африка и Европа — това е първата стъпка в подготовката ни да задържим световната купа. Ще наемем самолет за цялото пътуване — така ще избегнем чакането по летищата. Горд съм да заявя, че никога не забравяме малките подробности и винаги се стремим да създадем колкото се може по-големи удобства за нашите играчи. Искане да спечелим тези мачове, но в нашите сметки влизат и загуби — играли сме вече 35 мача без загуба!

— Ще има ли промени в отбора, ако загубите?

ЖОАН ХАВЕЛАНЖ И ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ФИФА СЪР СТЕПЛИ РОУЗ.

привърженик на по-голямо наказателно поле. Защитата систематически върши все повече нарушения, когато вратата е застрошена. Ако тези нарушения бъдат санкционирани с дузпа, то много от грубостите биха изчезнали. Бих искал също да се увеличи размерът на вратата — с голямината на футболна топка във всички посоки. Вратарите сега са по-пързави — през 1932 година рекордът на висок скок бе 2 метра, а сега е около 2,30.

— Смятате ли, че двамата съдии на терена е добро разрешение?

— Не смятам. Мисля, че съдиите се справят добре. Но бих искал да видя професионални съдии, добре платени. Това ще повиши категорията им и ще укрепи общественото им положение.

— Няма да има промени, защото нашата техническа комисия работи много добре за световната купа в Мексико и за Купата на независимостта, както и за мачовете срещу Аржентина и Чили. Заявих обаче на Загало, Широл, Парейрас, Коутиньо и на другите членове на комисията, че в 1974 г. тяхната работа ще приключи. Дори ако победят! Един менажер, един треньор и неговите помощници не бива да се грижат за националния отбор предълго време. Имаше опита с Феоло и Амарал през 1966 г. и няма да повторим същата грешка. В 1966 г. изпратихме в Англия играчи, които бяха много стари за такова състезание. Защо? Защото треньорът и неговите помощници се бяха сприятелили много с някои от по-старите играчи.

ПАРИТЕ СА ПО-СИЛНИ ОТ ПРИНЦИПИТЕ

Във Франция съществува правилото, че по време на даден шампионатен мач клубовете не могат да използват в състава си повече от двама чуждестранни играчи. Смыслът на това ограничение е ясен; да се стимулира растежът на собствени кадри. Но години наред вече френският футбол не ражда големи "звезди", клубовете са принудени да ги внасят отвън, за да повдигат изкуствено интереса сред публиката.

И големите клубове, поведеох борба срещу федерацията за премахване на ограничението или поне за допускане на трети чужденец в състава. Начело на акцията застъпва "Марсилия". Тук вече играеха югославияният Скоблар и шведът Магнусон, неотдавна бе закупен малиецът Кейта и... един от тримата ставаше неизползваем. Атаката обаче бе отбита от ръководителите на Френската футболна федерация. Тогава клубовете започнаха да търсят други пътища за решаване на въпроса в тяхна полза. И намериха. Отново инициатор бе ръководният щаб на "Марсилия", който в момента се мъчи да осъществи два варианта. Първо, от архивите бе изровен текстът на една отдавнашна конвенция между Франция и Мали, според която излиза, че граждани на всяка една от тия две страни имат право да работят в другата при равни условия с нейните собствени граждани, без юридически да се смятат за чужденци. По този начин марсилските футболни ръководители се мъчат да решат въпроса с Кейта. Вторият вариант е свързан с Магнусон. От известно време насам върху него се оказва силен натиск да приеме френско поданство. Засега футболистът отговаря отрицателно, но нищо чудно някой ден да стане французин...

Много по-активен от "Марсилия" обаче бе "Нант", който в момента е по петите на временния лидер в шампионата "Ница" и смята да се бори безкомпромисно за титлата. Тия амбиции го накараха вече да изключи от своя футболна Маас (германец, женен за французка) обещанието, че ще приеме френско поданство. Защо бе нужно това, след като освен Маас в "Нант" има само още един чужденец — аржентинецът Маркос? Загадката се разбули бързо, защото почти едновременно бе съобщена и друга новина: че "Нант" е сключил договор с друг аржентински

футболист — Хуго Баргас. И това бе голяма изненада, като се има предвид твърдото намерение на Аржентинската футболна федерация да не позволява на играчите от разширения състав на националния отбор да сключват договори с чуждестранни клубове. В случая обаче отново — както много пъти досега — бе направено изключение. И то не какво да е. На французите бе продаден футболистът, обявен за № 1 в своята страна през миналата година. Нали в света на професионалния футбол парите са по-силни от принципите...

Хуго Баргас, защитникът на "Чикарита Хуниорс", се прояви отлично по време на "малкото световно пър-

ХУГО БАРГАС — ЗА НЕГО СЕ БОРЕХА "РИВЕР ПЛЕЙТ" И "БОКА ХУНИОРС", А СЪДЕБАТА ГО ОТВЕДЕ В "НАНТ".

венство" в Бразилия. Тогава той бе най-солодната единица в аржентинския отбор — краен защитник, който правеше впечатление със скоростната техника и резките си включвания напред. Добрата физическа подготовка и спринтовите качества му позволяваха редовно да отиба през противниковата врата при изпълнение на ъглови удари и веднага да се връща назад, за да покрие защитната си зона.

ТРЕВОР ФРАНСИС

«детето — чудо» на
«Бирмингам Сити»

Той е само 18-годишен, но специалистите му предричат бляскава кариера, а за запалените от Бирмингам е "Втори Джими Грийвс". В спортния печат напоследък към името му все по-често се прикачват думите: "детето-чудо" на "Бирмингам Сити".

— Още от малък — казва Тревор Франсис — футболът беше най-любимият ми спорт. На 7-годишна възраст започнах да събирам автографи на големите футболисти, когато отборите им гостуваха в Портсмут. Всяка събота излизаш от къщи рано сутринта с една кифла за закуска и се прибирах вечер с получените автографи. Веднъж тичах след сър Стенли Матюс чак до средата на изрицето, докато го склоня да се подпише в бележника ми.

Тревор Франсис започва футболната си кариера на 15-годишна възраст в третия отбор на "Бирмингам Сити". Само година по-късно заема място в титулярния състав, който тогава играе във Втора дивизия. Тревор отбелязва 15 гола в 15 срещи — великолепен резултат за дебютант! През миналия сезон "Бирмингам Сити" се изкачи в първа дивизия. Безспорна заслуга за този успех има и Франсис, въпреки че броят на отбелязаните голове не е толкова висок — 12 в 39 мача. В замяна на това младежът показва видимо развитие в тактическо отношение: по-рано предпочиташе да изкачва пас на удобна позиция, а сега активно участва в нападателни и отбранителни действия, организира и комбинира.

В продължение на две години Франсис бе титуляр и в юношеския национален отбор на Англия, участва в турнирите на УЕФА в Чехословакия и Испания. Освен с добрата си игра по време на чехословашкия турнир Франсис привлече вниманието върху себе си и с един рядък курьоз — ступи вратата на противниковия отбор в буквалния смисъл на думата.

— Искан да пресека един пас точно пред вратата — разказва той, — но не успях да догоня топката и с пълен спринт влетях в мрежата. Изведнъж се чу трясък и се озовах на земята, притиснат от гредата като в капан. За щастие отървах се само с малко страх и със зачакките след това плюс няколко граскотини.

Мнозина смятат Франсис за сигурен член на младежкия отбор на Англия в предстоящите срещи за европейско първенство, виждат в негово лице сериозен кандидат и за "А" отбора.

С ЛЮБОВ И ТВОРЧЕСТВО

Ерих Дойзер е вече 50-годишен, но това личи само по проширената му коса. Строен, енергичен и трудолюбив, физиотерапевтът на западногерманския национален отбор е един от първите помощници на треньора Хелмут Шьон. Неговите вещи съвети и сърчни ръце са облекчили болките и са излекували травмите на много футболисти.

Интересно е, че в работата си Дойзер използва такива предмети, за които малцина биха се досетили, че могат да бъдат полезни при лекуването на травми. Например той редовно си служи със специален ластичен обръч, направен от велосипедна гума, чиято дължина може да се коригира в зависимост от конкретните нужди. Дойзер твърди, че при травма в крака футболистът трябва да разтяга ластичното приспособление по пет минути всеки ден в продължение на една седмица — мускулатурата на крака напълно се възстановява.

За масажирание на натъртвания и подутини в областта на коляното, глезена или лакътя Дойзер използва подходящ малък предмет с дебелина на показалец и дължина около 15 см.

— Не мога да си представя работата с отбора без помощта на нашия физиотерапевт — казва Хелмут Шьон. — Ерих Дойзер е в постоянна връзка с играчите, грижи се не само за травмите им, но им помага и със съвети да решават личните си проблеми.

Работата на Дойзер доказва колко големи и неизчерпаеми са възможностите на медицината в областта на спорта, когато човек изпълнява задълженията си с любов и творчество.

ЕРИХ ДОЙЗЕР ДЕМОНСТРИРА ЕДИН ОТ НАЧИНИТЕ ЗА ИЗПОЛЗВАНЕ НА НЕГОВИЯ ЛАСТИЧЕН ОБРЪЧ.

СПОРТНИЯТ ДВОРЕЦ «АХОЙ» ОЧАКВА ВИСОКИ ГОСТИ

а така също от Турция, Малта, Лихтенщайн, Гибралтар и Албания, от които не е получено потвърждение за участие.

Без куртоазия искам да подчертая, че една от групите, която, очаквана тук с нескрита любопитство, е тази на България, която предизвика сензация със своите лекоатлетки В Мюнхен!

Вярвам, че е интересно да се знае какво представлява залата, където на 11 и 12 март европейският атлетически елит ще излъчи шампионите за 1973 година. Спортният дворец се намира на южния бряг на река Маас. Спортистите и придружаващите ги лица, които ще бъдат настанени в първокласни хотели в града, с подземната железница ще пристигат до

залата за 5-10 минути. Това се отнася и за пратениците на печата, радиото и телевизията, чийто брой се очаква да бъде около 500. Четири коридората писта на залата ще бъде дървена с обща дължина 180 метра. В средата на залата друга по-къса писта с шест коридора ще бъде арена на спринтьорите и хърдистите, които ще пробягат 60 м, а

не 50 м, както бе в Гренобъл. Програмата е вече окончателно определена по часове и дисциплини. Състезанията ще започнат в събота преди обед и ще завършат в неделя след обед. През първия ден ще бъдат излъчени шампионите на троен скок, авчарски скок, 60 м, 4 по 2 обиколки (мъже), скок дължина, тласкане гюле, 60 м пр. и 4 по 1 обиколка (жени), а през втория – скок височина, тласкане гюле, 1500 м, 400 м, 800 м, 3000 м (направо финал), 60 м с пр. и 4 по 4 обиколки (мъже), скок височина, 800 м, 1500 м, 400 м, 60 м и 4 по 2 обиколки (жени).

Известно е вече, че през цялото време състезанията ще се предават директно в 20 европейски страни чрез Интервизия и Евровизия. Пуснати са в продажба билети, които струват по десет долара за двата дни.

Що се отнася до имената на състезателите, те ще станат известни в края на месец февруари, когато изтича срокът за изпращане на поименните заявки и същевременно за покриване на нормативите за право участие.

Мога да уверя българските любители, че Четвъртият европейски шампионат по лека атлетика на закрито ще бъде образцово организиран и ще представлява голям спортен спектакъл.

Вим ван ХЕМЕРТ член на организационния комитет и директор на пресцентъра на IV европейски шампионат

ФИНАЛЪТ НА 1500 М НА ПОСЛЕДНИЯ ЕВРОПЕЙСКИ ШАМПИОНАТ НА ЗАКРИТО В ГРЕНОБЪЛ НАЧЕЛО С ПОБЕДИТЕЛЯ БОКСЪРЖЕ (266 – ФРАНЦИЯ). ВСТРАНИ... БЪДЕЩИЯТ ОЛИМПИСКИ ШАМПИОН КОМАР (148 – ПОЛША).

РОТЕРДАМ, специално за "СТАРТ"

Първата следолимпийска среща на високо равнище на европейските лекоатлети ще се състои в спортния дворец "Ахой" в Роттердам. Тази имозантна сграда, построена преди 80 години, е най-внушителната и най-модерната в Холандия. Тя побира 500 зрители. Интересът към Четвъртия европейски шампионат по лека атлетика на закрито е огромен, акар че през последните няколко години е поспаднала класата на най-обриите холандски лекоатлети. Но али Роттердам очаква високи гости, нозина от които добиха световна популярност на олимпийските игри в Мюнхен!

Макар още да не е приключено изследването на страните – участнички, вече е известно, че установеният рекорд на втория шампионат през 1971 г. в София ще бъде подобрен. Ще рипомня, че във Виена участваха общо 297 състезатели, в София – 313, миналата година в Гренобъл – 227. дсега в организационния комитет з получени заявки от 21 страни с 70 състезатели (142 жени и 228 мъже), като в това число не са включени участниците от Франция, Великобритания, Унгария и Италия, които сигурно ще бъдат много на брой,

БЕЛГРАД ОЧАКВА ЕВРОПЕЙСКИЯ «РИНГ СВОБОДЕН!»

Спортният дворец "Пионер" се намира в североизточната част на Белград, недалече от центъра на града, по посока на квартал Карабурма. Залата ще има изрално поле с размери 72x42 метра. Състезания по бокс, борба, баскетбол, волейбол и др. ще могат да се наблюдават от 7500 седящи зрители. За "седмата сила" също са осигурени добри условия. Около 500 журналисти, радио- и телевизионни коментатори ще могат да използват необходимите модерни съоръжения за творческа работа. Залата ще има и много добра комуникация, климатична инсталация, общо и специално осветление, много съблекални, тренировъчни зали и кабинети за функционални изследвания. За 5-6 минути посетителите ще могат да напускат своите места.

Тържественото откриване на спортния дворец "Пионер" ще стане на 1 май – продължи Станич. – Точно изпълнение на графика досега ни позволява да не се съмняваме в пусковия срок. Всички необходими материали и апаратури, в това число и вносните от чужбина, са вече доставени.

В Белград очакват да бият европейския рекорд по броя на участниците – около 250 спортисти. Доброто географско разположение на града-домакин, а също така и важноста на европейския шампионат (европейска квалификация за първото световно първенство в Осака през септември) им дават право да вярват в това. Покани за участие са изпратени до всички страни-членки на ЕАБА. Последният срок за подаване

на заявки е 31 януари 1973 г., а до 1 май в организационния комитет трябва да се представи броят на участниците от всяка страна. Домакините са определили и квартирата на спортните делегации. Всички състезатели ще бъдат настанени в хотел "Сърбия", намиращ се в един от новите квартали на Белград. По този начин ще се избегне всекидневното преминаване през претоварения с транспортни средства център на града по пътя между хотела и спортния дворец "Пионер". Журналистите ще бъдат настанени в хотелите "Метропол" и "Славия".

Готова е и програмата на състезанията. От 1 до 4 юни от 14.30 и от 19 часа ще се състоят квалификациите. На 5 и 6 юни са четвъртфиналите, а на 7 юни е полуфиналът. 8 юни е почивен ден за всички участници, а на 9 юни от 20 часа ще бъдат излъчени шампионите на Европа за 1973 година. Състезанията ще бъдат предавани от Евровизия и Интервизия.

Още веднаж искам да уверя българските спортисти и приятели на спорта, че белградският ринг ще даде възможност за истински аматьорски двубои – завърши Станич. – Зала "Пионер" ще стане център на дружба и приятелството на най-мъжествените спортисти от нашия континент. А това ще бъде голямата награда за всички организатори на XX европейски шампионат по бокс.

Пожелавам на нашите желани гости – боксьорите на България, ползотворна подготовка и много успехи на европейското първенство, които ние от сърце ще аплодираме.

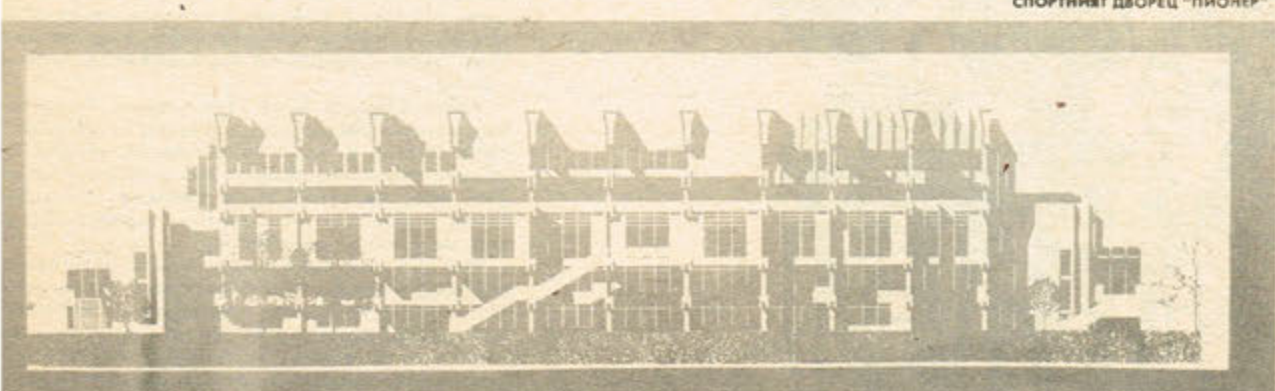
СПОРТНИЯТ ДВОРЕЦ "ПИОНЕР"

станаха само около четири месеца до първия гонг. Навлязохме в годината, която домакините на XX юбилеен шампионат на Евровизия очакват с толкова нетърпение и сълзение, вече отстъпващо място на южното спокойствие.

В това се уверих, когато посетих радата на организационния комитет на ул. "Делеградска" 27 в Белград. Тук човек може да разбере, че ези мъже знаят какво трябва да заявят, и са уверени в силите си, за да докажат, че признанието, което а гласува ЕАБА, не е случайно.

Проблемите, които остават пред организационния комитет, са не много малко – сподели генералният секретар на комитета Вукосав панич. – Сега следим последния нап от строителството на новия ортен дворец "Пионер". Монтиран е покривната конструкция. Започи вътрешното обзавеждане и оформне на района около залата. Едни п най-добрите югославски архитекти – семейство Лиляна и Драголюб икич, са намерили оригинално решение, за да могат белградските любители на спорта и нашите първи гости – най-добрите боксьори на Европа да се чувствуват отлично.

Белград посетих и Боксовия съюз на Югославия, срещнах се с неговия президент Данило Иванович. Този енергичен млад мъж още в началото не скри симпатиите си към България, към българския бокс и беше особено доволен да сподели за нашите читатели възмущенията на домакините пред най-голямата боксова проява в Европа.

Др. Иванович, как приемате признанието на ЕАБА за организиране на европейското първенство в Белград?

За краткия период от 12 години Боксовият съюз на Югославия два пъти добива правото да организира първенството на най-добрите боксьори-аматьори от Европа. Това е резултат на порасналите възможности на югославските боксьори, на утвърдения авторитет на нашия съюз. Приемам признанието на ЕАБА като заслужена награда за всеотдайния труд на всички, които общат бокса в Югославия. А те не са малко.

Кои са по-големите Ви успехи в последните години?

На всички е известно, че Магруд беше един връх за югославския бокс. Златният медал на Парлов и сребърният на Белич укрепили вярата в собствените ни сили. После дойде триумфът на Парлов в Мюнхен, с което той доказа, че е най-добрият аматьор в категорията си. Отлично се представя и нашият национален отбор. Вече три години той не познава загуба на международния ринг. От 1969 година досега гостувахме на Гърция – 14:6, Франция – 12:8, ГДР – 10:10, ГФР – два пъти по 10:10 (Матейч нокаутира Виццанампиона от Магруд Хусин), Швейцария – 14:6, Финландия – 12:8 и приехме у дома Румъния – 12:10, Гърция – 14:6, ГДР – 14:6, САЩ – 12:10.

Не мислите ли, че Мате Парлов – най-добрият югославски боксьор – ще поझेде към професионалния ринг?

След европейското първенство в Магруд и олимпиадата в Мюнхен Парлов получи много предложения от италиански менажери. Той отклони всички. Убеден съм, че нашият шампион иска югославските зрители да го видят на стълбиците на победителите, пред които да получи златния медал като европейски шампион. След това той сам ще реши къде ще се състезава. Ние няма да му пречим, защото с признателност отчитаме неговите изключителни заслуги. Такова е положението

В ИМЕТО НА ГОЛЯМАТА ЦЕЛ

и със Звонко Вуин. След като донесе много слава на югославския бокс – два медала от олимпиадите в Мексико и Мюнхен и един от европейското първенство в Рим, – сега той се подготвя да изпее лебедовата си песен пред белградските зрители. Но Вуин има и един голям проблем – титулярното място в националния отбор.

ДАНИЛО ИВАНОВИЧ – ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ЮГОСЛАВСКИЯ БОКСОВ СЪЮЗ

Негов опасен конкурент е 21-годишният Бенин. А кой от двамата ще облачи националната фланелка, ще решим в последните дни на май.

Вашите прогнози за европейското първенство?

Както е известно, първенството в Белград ще бъде европейска квалификация за първото световно първенство за аматьори в Осака през септември т.г. Право за участие ще получат само първите двама от европейския шампионат. Ето защо ще бъдем свидетели на порасналите амбиции на всички участници. Но все пак фаворити има и това са съветските боксьори. Останалото е трудно да се предвиди. Искам да напомня, че ние, югославяни и българи, сме дължии да затвърдим успехите си от Мюнхен.

Михаил ДЕЛЕВ

Скачавам

Австралия е атлетическа страна, където обичат много спорта. И в заблудения сред гъсти храсталаци градец, в който израснах, всички бяхме ентузиастични спортисти. Имаше доста прилично училище, разделено на два профила. Учениците от двата профила, разделени в два отбора, участваха в състезания по всички видове спорт за купата, която се връчваше в края на годината. През цялата година ние се занимавахме с лека атлетика, крикет, футбол, плуване и макар че само на малцина всички видове се удаваха лесно, всеки имаше свой любим спорт, в който се отличаваше — всеки освен едно момче на име Скача-ча Лонг.

Истинското му име беше Артър Лонг, т. е. Дългия, но ако щете, възрастният, той беше най-малкият и в много отношения най-младшият от всички ученици на нашето училище. Артър не беше австралиец, бе пристигнал от Уест Енд, мръсния бедняшки квартал на Лондон, чийто обитатели са наричани "кокни". Помня как се появи за пръв път в училище — дребен, измъчен и гладен на вид единдесетгодишен хлапак. Когато го запитахме как се нарича, той отвърна: "Арфър... Арфър Лонг". Казват, че произношението на австралийците е толкова неправилно, колкото и на кокни, но в началото никой не можеше да разбира Арфър, а и той насъщо.

Обикновено не беше леко на тези момчета емигранти, защото всички проявяваха нетърпимост към техните външен вид, акцент и маниери, винаги различни от нашите. Арфър особено се отличаваше от останалите, но него никой не го гразнеше — дотолкова беше нищожен. Всички го съжаляваха — така плах бе той, така нещастен, така дребен, незавършен, дотолкова му липсваше и капичка жизненост.

Наричаха го Арфър — и това беше всичко, което се знаеше за него. Едва по-късно разбрах, че в Уест Енд е оставил девет братя и сестри, напуснал е черните, мръсни, гладни улици на Лондон от годините на кризата и е бил изпратен от Армията на спасението при чичо си — твърде беден и едва свързващ двата края фермер, заминал за Австралия преди много години и живеещ в покрайнините на нашето градче. Чичото нямаше деца.

Ние, хлапчетата, не знаехме от какво се е измъкнал Арфър и едва след много години можах да си представя живота на това момче, заменило черната ницата на този затвор — лондонския Уест Енд — с провинциалното, заобиколено с гъсти храсталаци градче. Защото тук той бе чувствувал свобода едва ли не в излизък и не би могъл да се е изплаши — на неговите години и така далеч от семейството си.

Арфър, меко казано, не беше спортист. Работата не е само в това, че беше твърде малък и жалък. Той никога не беше израл изреч, които изграеха ние. Арфър през живота си не бе влизал във вода и затова не знаеше да плува. Не умееше да играе омазано разнородност на футбола, която се практикува в Австралия, а тя съвсем не прилича на европейския футбол. Не можеше нито да играе крикет, нито да бяга, нито да скача, нито да хвърля копие. В училище се учеше лошо, защото в своя устенгски бордей всъщност никога не бе учил.

Разбираме защо всички така инстинктивно го съжалявахме и дори не получавахме удоволствие от това да го ядосваме. Обаче припомняйки си това днес, разбирам, че тази всеобща заобикаляща го жалост на жителите на градчето, които иначе бяха доста грубовасти и неотзивчиви, го е изкарвала извън себе си. Ако бихме му се подигравали, би му било като че ли по-леко, а съчувствието, предлагано му от всички, вероятно го е оскърбявало.

И ето настъпи денят, в който се провеждаше главното училищно спортно състезание за годината — цялото училище се състезаваше по лека атлетика и плуване. Ще си позволя да забележа, че някои от младите ни спортисти по-късно се прославиха из цяла Австралия, така че нивото на състезанията винаги беше високо.

Какво трябваше да се направи с такъв като Арфър? Независимо от всичко той беше в един от двата съпернически си отбора и за него трябваше да се намери място в състезанията — така гласяха правилата. Затова капитанът на отбора, като не успя да измисли нещо по-добро, записа Арфър за участие в овчарския скок — към този спорт никой от нас не беше особено привързан, тъй и изобщо по онова време в нашата част на света той не се ползваше с популярност.

Естествено всички бяхме прекалено заети с това да бягаме, скачаме и да се възхищаваме сами на себе си, за да обръщаме внимание на останалите видове спорт, но си спомням, по неизвестна причина се оказах близо до мястото за овчарски скок, когато дойде ред на Арфър. Знаех, че нямаше и понятие от този вид спорт. Той изумено следеше как неговите четирима съперници се засилват, как се издигат над земята, държейки се за пръта, и прелитат над летвата два метра над земята.

Състезанието беше за ученици от долните класове.

Извикаха Арфър и той взе пръта. Всички, които се случиха наоколо, изведнъж се наостриха и започнаха внимателно да наблюдават какво ще прави той с него, тъй като бяхме уверени, че изобщо не ще може да се откъсне от земята.

Държейки пръта в ръце, Арфър погледна ужасено зрителите, скръца със зъби (в буквалния смисъл на думата) и тръгна. Нормално той можеше да пробяга около двадесет метра, а след това всеки ученик от училището, включително и най-малкото момиченце, би могъл да го стигне. Така че Арфър пробяга с пълна сила своите двадесет метра, после заби

пръта до самата черта и — о, чудо на чудесата — скочи!

И до днес помня лицето на Арфър, изписано на него крайно изумление, когато се оказа на два метра над земята. Това може би не изглежда кой знае колко много, но не и за някой, чийто ръст не надминава метър и двадесет. Той прелетя с лекота над летвата и падна по гръб върху пясъка в трапа. Всички се хвърлихме към него на помощ, но той се вдигна сам, побелял от ужас.

— Това е номер! — закрещяхме ние и се разсмяхме до припадък. Беше невероятно, беше станало чудо — единствено по рода си. Всички поздравяваха Арфър и го тупаха по гръба, но той беше все още бледен от преживяното външение.

Най-добрият от участващите в състезанието превзе същата височина и отново настъпи ред за Арфър. Когато съобщиха неговото име, големите му очи се разтвориха широко и той разбра, че ще трябва още веднъж да повтори същото. Невъзможно! Ние знаехме, че той никога не ще може да направи това. Арфър също го знаеше. Той взе пръта, както се хваща нажежен до червена ръжен, отдръпна се на двадесет метра и се огледа безпомощно, очаквайки като че ли някой да му каже: "Не трябва, Арфър!" Но всички бяха прекалено увлечени и той отново се засили.

Нито до този момент, нито по-късно може би едно спортно състезание не е предизвиквало у мен такъв напрежен, всепоглъщащ интерес. Арфър затича със смешни скокове, като че ли бягаше от някой полиция по криволичещите на Лайм хауз, и се откъсна от земята. Нагоре, нагоре, нагоре: същото изплашено изражение на лицето, все същият необичновен полет и ето — той отново премина над летвата и падна като прострелян.

Може би именно този радостен вик, откъснал се от всички ученици наоколо, предизвика прелом в целия живот на Арфър. Той лежа известно време на пясъка побледнял и треперещ, като че ли чул гърбначния си стълб, и аз си спомням как едно момиченце с уплаха промълви: "Умря!" Но Арфър не беше умрял. Той се надигна бавно, огледа всички ни, сякаш ни виждаше за първи път, изтръска босите си нозе и се опита да се усмихне. Всички очаквахме, че неговият съперник ще преодолее височината, но след три опита това не му се удаде и ние с по-

чуда разбрахме, че Арфър наистина е спечелил състезанието на овчарски скок.

Новината се разпространи със скоростта на горски пожар. И в горните, и в долните класове се говореше, че това не може да бъде. Но резултатът бе записан черно на бяло върху дъската и сега потупваха Арфър по гръба не само онези, които го жалеа дотолкова, че въобще не му обръщаха внимание, но дори самите Всесилни учители, пред които Арфър се бе изявил в нова светлина. За пръв път той не изглеждаше сломен, а приличаше на независима личност.

Цялата тази история е прекалено дълга, за да я разказвам подробно, но оттогава го наричахме вече не Арфър, а Скачаща Лонг и така си остана той за всички — Скачаща Лонг — до самата си смърт. Едва ли е необходимо да казвам, че това беше единственото, което беше направил през целия си кратък и труден живот, за да заслужи похвала и уважение, а не просто жалост. И Скачаща се хващаше за тази своя репутация с мрачна решимост — да се наблюдава това беше просто завладяващо зрелище.

Той започна да прескача с пръта си всичко. Спомням си как няколко дни по-късно го видях да тича с поскоци по целия четиримилен прашен път до училището, бос и парцалив, стиснал пръта в ръка. Всеки път, когато на пътя му се изпречваше канавка или нещо друго, подхождащо за прескачане, Скачаща се опираше на пръта и прелиташе на другата страна.

Отначало движенията му бяха неловки, но все пак имаше нещо в това малко тяло, координиращо чудесно онези движения, без които не може добрият скачач на овчарски скок.

Оттогава Скачаща не се разделяше с пръта. Той никога не минаваше през училищната вратичка, а винаги я прескачаше. Никога не крачеше по стъпалата на училищния вход, а рилваше с пръта си направо на последното и слизаше от него по същия начин. Ако биха му позволили учителите, той би скачал и от клас на клас с моя прът. Затова пък по целия път от училище до дома той прескачаше всички срещнати коневръзи, всички корита за водопой, всички велосипеди, а веднъж видях как прескачи и едно пони. Знам, че във фермата на чичо си Скачаща навсякъде влачеше със себе си пръта и винаги скачаше с него — върху каруцата, през напоителните канали, през локвите.

Скачаща наистина стана неразделен с пръта си и макар че не винаги скачаше високо (защото често прескачаше каквото и да е), в скоро време той удивително добре овладя тази здравя тояга. Невъзможно е да се изброя всички, които той измисляше, но си спомням как прескачайки веднъж един висок бодлив жив плет, не сполучи и падна в самата му среда. Целият издран от бодлите, Скачаща се изхитри да слезне по някакъв начин и все пак прескачи оградата. Той никога не се катереше по дърветата като нас, а скачаше с пръта направо на долните клони.

Дойде ден, в който майсторството на Скачаща отново бе подложено на изпитание в училищните състезания. И Скачаща постигна онова, което никога не бяхме успявали ние, от долните класове — да победи всички по-големи.

Вероятно не бих могъл да си припомня как именно се извършваше постепенната промяна в живота на Скачаща. Той така и не стана добър ученик, но затова пък се превърна в спортсмен в истинския смисъл на думата. Разстелки, Скачаща започна да усвоява маниерите и поведението на стар спортист. Изглеждаше чист и акуратен, дори в групите си. Спомням си, че по-късно, когато започна да печели някъде достатъчно пари, той носеше спортното облекло на онова време — бели панталони, бяла риза и яке. Скачаща така и не порасна. Остана дребен за възрастта си, но тялото му зряло и на лицето му се появи изразът на човек, който е успял в борбата за съществуване и е съумял да постигне в своя живот нещо, което прави този живот истински.

Разбира се, съществуваше граница, която Скачаща не можеше да надмине. Неговият ръст и скорост определяха абсолютната височина, която беше по силите му. По-късно, когато напуснах градчето, Скачаща надмина всички градски майстори на този спорт, но дотолкова си спомням, не можа да скочи повече от 390 сантиметра. Той застави цялото градче да се заинтересува от овчарския скок, ходеше и уговаряше всеки да се заеме с него. Не получил правилна подготовка, Скачаща нямаше представа за истинския техника и все още когато скачаше, приличаше на спасяващ се от полицията кокни. И въпреки това в своя спорт той се чувствуваше като риба във вода.

Спомням си един негов фокус. В нашето училище обикновено не момчетата, а момичетата играеха баскетбол. Една вечер, минавайки на път за в къщи покрай баскетболната площадка, Скачаща неочаквано се засили, излезе на пръта си и едва докосвайки железния ринг мина като топка през него. Когато изумените момичета започнаха да го молят да направи това още един път, той само поклати глава и избяга.

Той никога, колкото и да го молеха, не правеше това повече, защото беше прекалено лекомислено, а Скачаща бе станал сериозен човек и неговата висока етика на истински спортист не му позволяваше да опомнява спорта. За тази сериозност по-късно ми разказваше баща ми. Веднъж Скачаща се отбил при него в редакцията на вестника и го попитал има ли световните рекорди по овчарски скок. Баща ми намерил за него някакъв календар, в който били посочени някои от тях. От този ден Скачаща започнал да носи на баща ми съобщения за местните спортни събития в качеството на един неофициален кореспондент, като пишел преди всичко за овчарския скок, а не за такива по-екзотични видове спорт като багането с препятствия или стоменови спринт. А баща ми пък винаги оставял скоковете първи в списъка.

Заминавайки от града, аз забуих от погледа си Скачаща, но веднъж, вече юноша, при едно от завръщанията си помня как го видях на улицата в своята акуратна бяла риза с меко яка и бели панталони — но без прът. Без него той изглеждаше като необлечен. Но баща ми ме уверяваше, че Скачаща от време на време все още носи пръта със себе си и все още прескача всичко, което му попадне, когато му хрумне.

Оттогава не срещнах повече Скачаща, не знам, че в началото на войната, въпреки младостта си, вече бе станал сериозен член на обществото. Той така сериозно се отнасял към себе си и към своя спорт, че скоро всички започнали да се отнасят към него по същия начин. И той се ползвал в града с голямо уважение, участвувал във всички комисии по провеждане на състезания, а на двадесетгодишна възраст вече бил и съдия на много от тях.

Когато войната започна, Скачаща отново едва не забуил всякакво уважение към себе си, защото бил твърде дребен и недоразвит, за да бъде призван в редовете на армията. Едн спортист, който не може да стане войник! Това вече било прекалено много и баща ми разказваше, че Скачаща излизал от кожата си, до като най-сетне го взели в армията на някакво специално парашутно поделение, където малкият ръст и хилавото телосложение не били пречка.

Убиха Скачаща през 1944 година. По-точно той изчезна безследно, след като бе хвърлен в Нова Гвинея, в тила на японците, заедно със своето поделение. Когато мисля за този последен скок, винаги виждам Скачаща с неговия прът, защото не мога да си представя, че той не го е взел със себе си.

Във всеки случай Скачаща, който беззаветно върваше в етиката и високите цели на спорта и който наистина през целия си живот б съблюждал моралния кодекс на спортиста, загина също в лоното на спорта, направил опит да спаси чужд човек. Защото в края на краищата ние всички тези скокове с парашут не са една по-сложна разновидност на овчарския скок?

Преведе: Вили МАЙЕР

Илюстрация: Васил ВЪЛЧЕВ

СПОРТЪТ НИ РАЗТОВАРВА ОТ АГРЕСИВНОСТТА

КЛОД ЛЬОЛУШ

Името на известния френски кинорежисьор и оператор Клод Льолуш е добре познато на кинолюбителите от цял свят. Неговите филми "Червеният балон", "Шербурските чадъри", "Един мъж и една жена" постигнаха голям успех и на нашите екрани. Но сигурно малцина от неговите почитатели знаят за голямото влечение на Льолуш към спорта, с неговите безгранични възможности за кинематографично третворяване. След големия успех на неговия филм за зимните игри в Гренобъл той бе и сред "съзвездията" от прочути майстори, които осъществиха филм за игрите от XX зимни олимпиада.

За този филм, за своя принос в него, за спорта големият режисьор сподели мисли в един разговор, който предлагаме на нашите читатели.

За втори път снимате филм за зимни игри. Откъде произлиза ювта ви към спорта?

От неговото обаяние! Във всеки нас, изобщо в хората, съществува една доза агресивност. Спортът е едно средство за разтоварване на тази агресивност. Мисля, че всички хора в света се занимават със спорт — нямаше да съществуват конфликти, войни. Това, то говоря, може да звучи наивно, а потвърждение на моите наблюдения. От времето, когато се снима филмът "Един мъж и една жена", им добри приятели сред тезателите по автомобилите.

а са очарователни личности, които в автомобилната джунгла по-сетата, където царува насиление, пример за безопасно кормване. Фюрите губят много инстинкти агресивност по време на продължителните, изискващи нечовешки усилия ралита и тренировки. Имаше ли се със спорт, преста-

И ГУБЕХА ПОРАДИ ЛИПСА НА ЩАСТИЕ...

и да бъдеш нападнат. И затова хората са длъжни да спортуват. Това още не е всичко.

портната борба е изстрадана, ато човек страда, става благоразсърден, автентичен. Това са не би едни от редките мигове, ато престава да се маскира, да се. В страната, където живея, в италианските страни човек рестанно позира и лъже. Лъже, юто иска да постигне или прода нещо. Всички имаме нещо за даване, поради което в по-голяма по-малка степен израем само с язани карти. В момента, когато подложени на голямо усилие — ставаме да лъжем. Спортът е ино тази област от живота, в то не може да се лъже. Независимост политическия строй, в който жеем, независимо от това, какво ютим, ако спортуваме и приемем. ософията на "фер плеи", не мо-а да лъжем. Особено на състеза-а. Това е изключително важно за ека, който подобно на мене живее бщество на лицемери.

ай-често спортът ми позволява да вложка искрени хора. Считам, че и неща в живота се опират на реността. Любовта — понеже в ювта не може да се лъже. Прия-ството, което се проявява в гдни минути. И спортът, който е

своего рода квинтесенция на истината.

— Това е философия. А в действителност кои спортове най-много обичате? Кои практикувате?

— Това са наистина две различни неща. Много обичам бокса, но не го практикувам. Обичам бокса, защото всяка схватка е завършена драма. Понякога в един боксов мач се вмести цял живот. Случва се боксори да не бъдат твърде интелигентни личности. Но в замяна на това те имат закалка да се поставят на най-трудната физическа и психическа проба. Боксът не е от високо ценените спортове, но въпреки това от гледна точка на зрелищност е най-увлекателен. Така както коридата, която не понасям и като французин не разбирам, но която след първата борба ме кара да заживея с нея, под действието на изключителната драматичност, и боксът ми напомня за съществуващата в мене жестокост, която не искам да си призна! Затова именно посещавам боксови мачове, без да тренирам бокс. Предпочитам да играя тенис, волейбол, да бягам и плувам.

— От една страна, искреност, от друга — жестокост. Това не си ли противоречи?

— Едновременно и да, и не. Разтоварването на агресивността не може да се извършва в ангелско настроение. Хората, които се борят един с друг, независимо дали в ринга или на игрището, дават всичко от себе си за победата. Хората, които гледат борбата — крещат, свирят, лудеят. След това първите си подават ръце, а вторите, уморени след мача, се прибират спокойни в къщи. Спортът е разтоварил тяхната агресивност. Изобщо начинът да се освободи от агресивността си е голям проблем за всеки човек. Аз например съм също много агресивен, но знам по какъв начин да се освободя, без да нападам другите...

— Сигурно за това ви помага не само спортът, но и камерата?

— Да. Камерата, киното ми помагат! И не само това, както бе в Мюнхен, когато трябваше да бягам с камерата, за да "хвана" лицата на хората. Необходимо е физическо усилие, но то не е единствено. Главно е психическото изгаряне в тази работа. След като спортувам и след като снимам, аз съм щастлив, спокоен, чувствам се отлично. И понеже не всяка една професия създава такава възможност, спортът остава най-сигурното средство да се чувствуваш добре.

... ДРУГИ ЗАЩОТО ПРОТИВНИЦИТЕ ИМ БЯХА ПО-СИЛНИ ОТ ТЯХ.

— Преди да започнете работа над филма за олимпиадата, вие заявихте, че ще се озаначите главно над обзора на победените. Какво постигнахте в тази насока?

— Реших да филмирам победените, понеже считам, че това е една из-

ключително сериозна човешка тема. Победителят получава всичко, докато победеният остава внезапно самотен човек. Интересът към неговото психическо състояние ме накара да наблюдавам реакциите на победените, внимателно да запечатвам техния образ на лентата, за да стане той анализ, външно отражение на техните вътрешни преживявания. На тази олимпиада победените бяха много повече от победителите. Всекидневно се разиграваха големи и шумни или големи и тихи драми. Какво съм постигнал и

какво съм видял с камерата си? На този въпрос ще отговори моята филмова лента. Сега мога да кажа само това, че ежедневно гледах в лицето на хората, които в продължение на пет, шест години са се готвили изключително старателно

за този старт и поради моментна липса на форма, липса на щастие или за това, че другите бяха по-силни от тях — губеха. С това се събляше цялата старателно построена сграда на мечтите им. Няма да споменавам имено, понеже и без друго ще бъде негустрен с тях, а те, губещите, не обичат рекламата. Покъртително бе да гледаш отчаянието на силни мъже, техния плач, безстелство в самотността.

— Не противоречи ли всичко това на вашата теза за разтоварването на агресивността. Не се ли разтоварва тя така, че цялата ѝ тежест да се струпа върху победените?

— Не! Точно в спорта даже най-честите загуби и плач не са негативни явления, понеже и победителите не един път след своите триумфи искат да останат сами. Да сравним спортното поражение с житейското. Губещият по правило губи своите неистински приятели. В това лично съм се убеждавал нееднократно. Когато побеждавах, имах много приятели, когато губех — бях сам. За разлика от всеки друг, победеният спортист много по-бързо се възстановява след загубата, отново започва да се състезава и отново печели или губи. Спортът дава постоянно шанс за победа и това именно е прекрасно. Този шанс в живота липсва, а след получени удари понякога изобщо се губи желание за по-нататъшна борба.

— Не мислите ли, че в надпреварата за победи, рекорди и ефекти се губи човекът? Че на тази олимпиада той бе твърде самотен, обезличен от тази огромна машина?

— Съгласен съм, че стремежът към неперестанни ефекти унищожава смисъла на съществуването, но в сравнение с други области от живота спортът най-малко е изгубил от очи човека, състезателя. Действително на тези игри имаше нещо твърде опасно. Имам предвид, че това бе първата олимпиада на информатиката, олимпиада на машините. Всичко беше програмирано и контролирано от компютрите. Като резултат от това дойде скуката. Аз бях един от малцината, които с помощта на специален пропуск видях отблизо грамите, треземиите, истинското лице на олимпийца. Останалите десетки хиляди зрители и даже стотици журналисти забелязаха само онова, което бе предварително програмирано. Сто пъти повече предпочитам това, което беше в Мексико и даже в Гренобъл, където имаше много, даже повече от необходимото импровизация, често твърде драматично, но допринасящо се до живота. Животът, в който даже е необходим от време на време шок, а не това, което ставаше в Мюнхен. Всичко планирано до най-малки подробности, до такава степен, че веднага след бягането измъкнаха състезателя от коридора му, за да го заведат на антидопингов контрол, не му позволяваха да установи контакт с аплодиращата го публика, ако искаше да стори това, нито да избяга, ако желаше да бъде самотен.

Въпреки тази твърде опасна страна аз съм горещ привърженик на олимпийските игри. Ако зависеше от мен, бих ги организирал всяка година. И нямаше да се боя, че борбата за рекорди ще унищожи спорта. Човек има нужда да се храни, да спи, да обща, да представя своето мнение, да бъде в добро или лошо настроение, да се състезава, да губи и побеждава. Да знае и показва своите възможности...

ТЕЖКАТА АТЛЕТИКА И БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК

затова вниманието трябва да бъде насочено не към техния брой (както става в думата двубой), а към броя на движенията, които изпълняват те. Това е причината да бъде отхвърлен този термин.

На руски думата, носеща необходимото значение, е двоеборие. За съжаление този вариант също не може да бъде приет в езика ни, защото втората част на сложното име — борие не съществува в български, а основното изискване към чуждите думи, възприемани в български от славянските езици, е те да съвпадат с неговата словобразователна система.

Вярно е, че у нас се среща терминът биатлон, изграден от гръцка и латинска съставка, който носи значение "състезание в две части", но едновременно с това той е и название на точно определен спорт, поради което също е неподходящ.

Всичко това налага с наши средства да бъде построен термин. Като първа съставка трябва да бъдат избрани думи или дъво- Те се срещат в думи като двуглав, двусов, двоемоче. В сложните думи като трибой е включено съществително бой, образувано от глагола бя се. Със същото значение като него се употребява и

глаголът боря се. В езика ни съществуват много сложни думи, включили съществителното — борство, образувано от този глагол, което не може да съществува самостоятелно, например бикоборство, огнеборство, икоборство, единоборство. По тяхно подобие предлагаме новият термин да бъде ДВОБОРСТВО. (Съзнателно избягваме по-широко разпространената съставка дъво-, защото съществува опасност дъвоборство да бъде смесвано с двубой). Участиникът в двоеборството се нарича двоеборец с ударение както в думата огнеборец.

Така наречен спортната слава българската тежка атлетика ни дарява и една нова дума. Тя може да бъде използвана и във всички други спортни дисциплини, в които се води борба на два фронта.

Владко МУРДАРОВ

екран

1 ТОВА НЕ СА СКИОРКИ, А ЧЕХОСЛОВАШКИТЕ СЪСТЕЗАТЕЛКИ ПО ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА, КОИТО СА В УСИЛЕНА ПОДГОТОВКА ЗА ПРЕДСТОЯЩОТО СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО. (ЧТК – БТА)

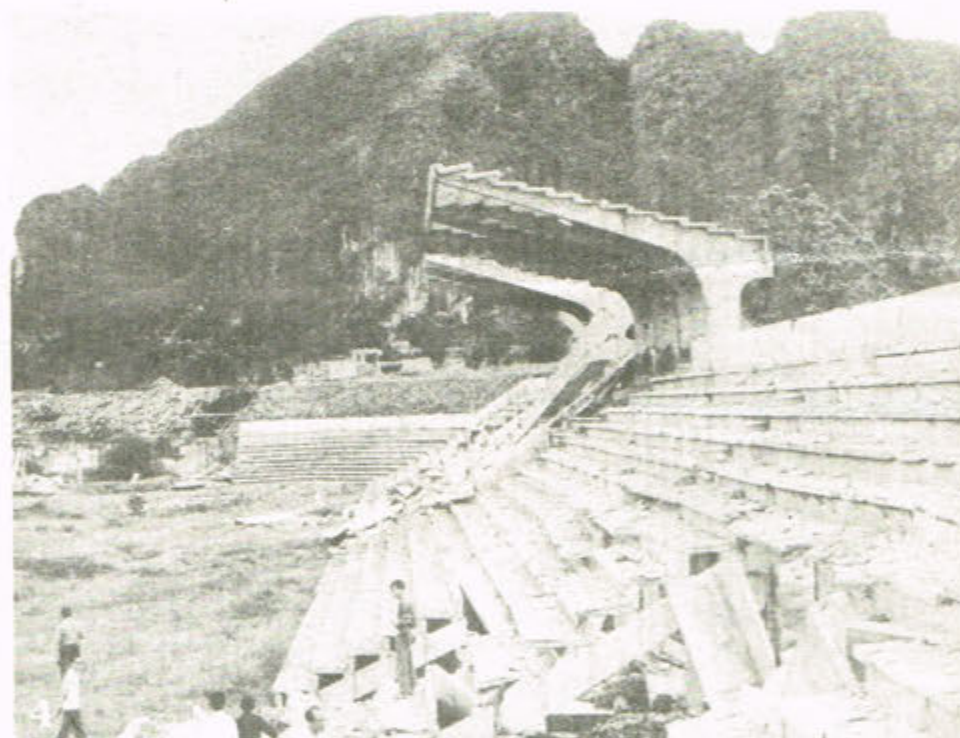
2 ЦЕНТРАЛЕН НОМЕР ПО ВРЕМЕ НА СЪСТЕЗАНИЯТА В ХАГА МЕЖДУ ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА НОВОСЪЗДАДЕНАТА ПРОФЕСИОНАЛНА ТРУПА ОТ КЪНКОБЕГАЧИ БЕ "ОТБОРНО ПРЕСЛЕДВАНЕ" МЕЖДУ ЧЕТВОРКИ – ПО ПОДОБИЕ НА КОЛОЕЗДЕНЕТО. (АПН – БТА)

3 СЕГА В АВСТРАЛИЯ Е ЛЯТО, НО 16-ГОДИШНАТА ФИГУРИСТКА ШАРОН БЪРЛИ НЕ ЗАБРАВЯ, ЧЕ Ё ПРЕДСТОИ ДА УЧАСТВУВА В ТАЗГОДИШНОТО СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО. ЧАСОВЕ НАРЕД КРЪЖИ ПО ИЗКУСТВЕНАТА ПЪРЗАЛКА С... БАНСКИ КОСТЮМ. (АП – БТА)

4 НЯКОГА ТУК ФУТБОЛНАТА ТОПКА СЪБИРАШЕ ХИЛЯДИ ВЪЗТОРЖЕНИ ПОЧИТАТЕЛИ. СЕГА ВАРВАРСКИТЕ БОМБАРДИРОВКИ НА АМЕРИКАНСКАТА АВИАЦИЯ СА ПРЕВЪРНАЛИ В РАЗВАЛИНА НОВОПОСТРОЕНИЯ СТАДИОН ВЪВ ВЬЕТНАМСКИЯ ГРАД ХОНГ ГАЙ.

КИПЧОГЕ КЕРНО (КЕНИЯ) – ОЛИМПИСКИ ШАМПИОН НА 3000 МЕТРА С ПРЕПЯТВИК. ЗАД НЕГО С №574 Е СЪНАРОДНИКЪТ МУ ДЖЕПЧО – ВТОРИ Е МЮНХЕН, КОЙТО НА АФРИКАНСКИТЕ ИГРИ В ЛАГОС ИЗБРАВИ СВЕТОВНИ РЕКОРД НА СЪЩАТА ДИСЦИПЛИНА – 9.20.5.

Старт

ЗА
ВАШИЯ
АЛБУМ

ЕДИН ОТ НАЙ-ПОПУЛЯРНИТЕ АНГЛИЙСКИ КЛУБОВЕ, ОСНОВАН ОЩЕ ПРЕЗ 1887 Г., ШАМПИОН НА АНГЛИЯ ЗА 1937 И 1968 Г., 14 ПЪТИ НОСИТЕЛ НА КУПАТА НА СТРАНАТА. НАЙ-ГОЛЯМ МЕЖДУНАРОДЕН УСПЕХ: ПОБЕДИТЕЛ В ТУРНИРА ЗА КУПАТА НА НОСИТЕЛИТЕ НА КУПИ ПРЕЗ 1970 Г. КЛУБНИ ЦВЕТОВЕ – СИНЬО И БЯЛО.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): ПРАВИ – КОНЪР, ПАРДОУ, ХЕСЛОП, ДООД, КОРИГЪН, МЪЛЪРН, МАН, БУУТ, ДЖИЛ, ОУКС И ДЖЕФРИС; СЕДНАЛИ – БОУЙЪР, ХИЛ, СЪМЪРБИЛИЙ, БУУК, КАРОДЪС, ЙЪНГ И БЕЛ.

МАНЧЕСТЪР СИТИ

